1972 Alp 1786 2
Nr. 1-10

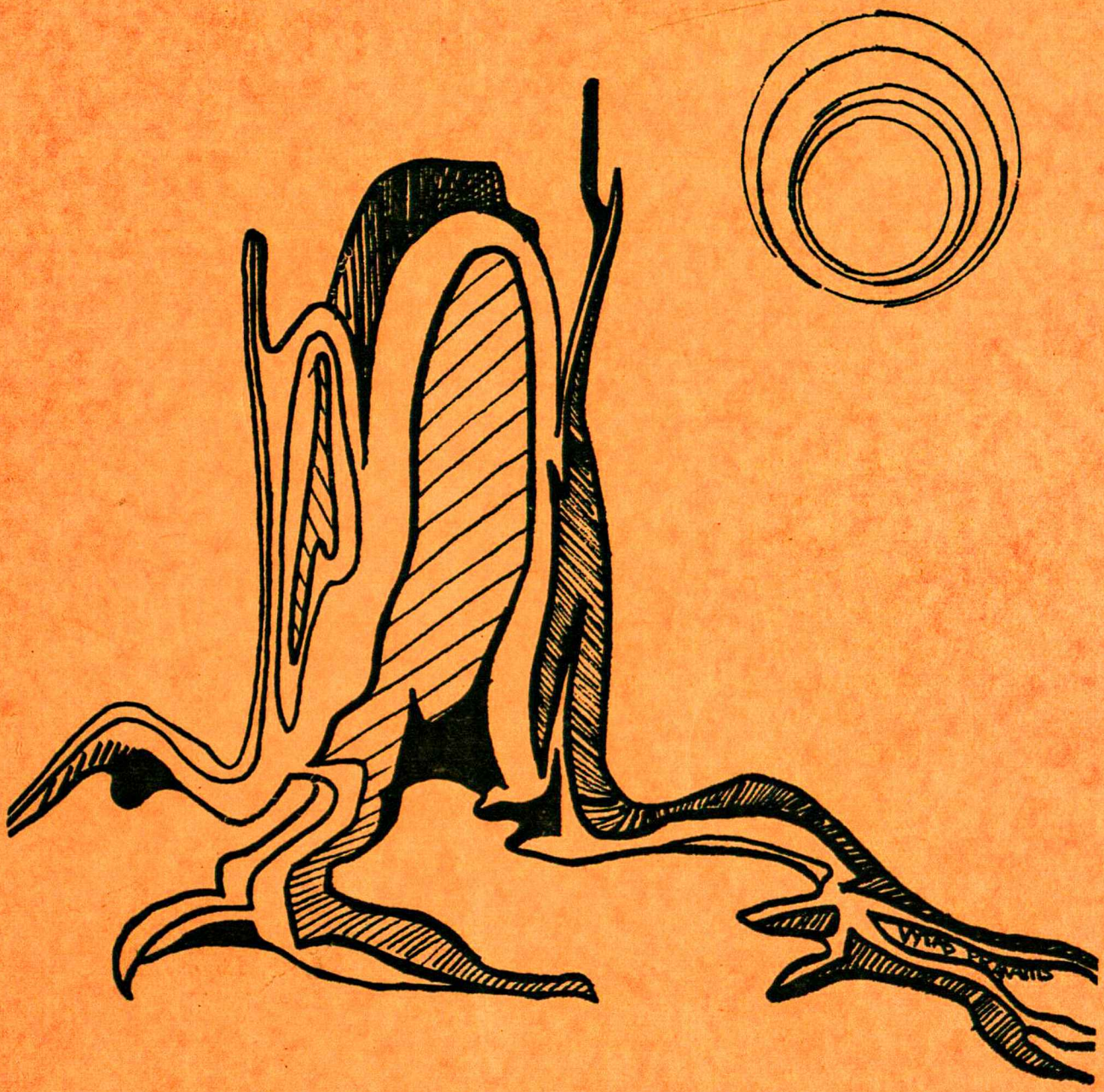

ATEITIS 1

ATEITIS

LIETUVIŲ KATALIKIŠKO JAUNIMO ŽURNALAS

1972 — LIETUVIŲ JAUNIMO METAI — 1972

SAUSIS — JANUARY

TURINYS

Ateitininkų kova 1
Mūsų pasaulis 2
Esame krikščionys — kovokime — **V. Kolyčius** . . . 5
Kodėl būti ateitininku? — **dr. Justinas Pikūnas** 6
Mokslo vainikai 11
Mielas Drauge — **Emilija Pakštaitė** 12
Palietimas — **Vaidota Kuprevičiūtė** 20
Mūsų veikla 23
Kreivos šypsenos 26
Kalbos skiltis — **L. Dambriūnas** 29

Iliustracijos: Vyto Pranaičio — 21, 30; Jono Staškaus — 28, 29, 31.

Nuotraukos: Lino Čepo — 12, 13, 24; Rimo Ignaičio — 8, 9, 23; Rimo Jacako — 4; Gedimino Kijausko — 15, 19; Lino Kojelio — 25; B. Noreikos — 11; Vyto Pranaičio — 7, 10, 16, 22; Aldonos Zailskaitės — 3, 14, 18, 26, 32.

Viršelis: Vyto Pranaičio.

REDAKCIJA:

Kun. Jonas Staškevičius,
941 Dundas St., W., Toronto 3, Ont., Canada.
Telefonas: (416) 364 - 7646.

REDAKCIJOS KOLEKTYVAS:

Rūta Čepaitytė, Algis Čepas, Leonas Dambriūnas, Dainora Juozapavičiūtė, Gabija Juozapavičiūtė, ses. Dalia Keblinskaitė, Vincas Kolyčius, Almis Kuolas, Danguolė Stončiūtė, Onilė Vaitkutė.

LAUŽYMAS:

Vytas Pranaitis.
Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Čikagoje.

ADMINISTRACIJA:

Juozas Polikaitis — ATEITIS, 7235 S. Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629
Telefonas: (312) 434-2243.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $7.00, susipažinimui prenumerata $5.00, garbės prenumerata $15.00, visur kitur laisvame pasaulyje $5.00.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine. Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Catholic Youth Association. Business address: 7235 South Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629. Yearly subscription in the US and Canada $7.00. Single copy $1.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

ATEITININKO KOVA

Nuo senų senovės pasaulyje vyko ir tebevyksta kovos. Vienos — žiaurios ir ilgos, kitos — maži kivirčai. Kiekviena kova laiko brangiausiu tą objektą, dėl kurio kovoja. Todėl kai pešasi du išbadėję žmonės dėl apipuvusios arklio kanopos, tuo metu jiems nieko kito brangesnio nėra... Galbūt todėl ir žodis "kova" kartais nemaloniai skamba šių laikų krikščionio ausiai, ir moksleivių ateitininkų metinis šūkis "Esam krikščonys — kovokim" atrodo herezija, kai visi kalba apie meilę, kurios dėka viskas pasaulyje būsią išspręsta.

Visgi reikia pripažinti, kad kova kovai nelygi ir jų plotmės bei tikslai gali būti taip skirtingi, kad vienoje — net ir žiaurus plėšikas nenorės dalyvauti, kiton — stos kiekvienas taurus žmogus. Beto yra ne tik fizinių, bet ir dvasinių kovų: tai idėjų, minčių kovos, kurios, anot A. Maceinos, paženklino ateitininkų lopšį ir lydėjo jų augimą bei brendimą. Ateitininkai yra žmonės, kuriems nevistiek ar pasaulis bus Kristaus ar Antikristo karalystė.

Šiuo laiku kovotojai prieš Dievą mūsų gyvenamuose kraštuose yra išvystę naują kovos būdą. Tai yra skeptiškumas, nesidomėjimas Dievu ir juo labiau Kristumi bei Jo karalyste. Jau dabar dažnai "padorioj draugijoj" yra netaktas užsiminti apie Dievą, o užsiminus — tegalima kalbėti kaip apie kokį vaizduotės kūrinį — psichologinį ramstį, neturintį pagrindo tikrovėje. Kristus gerbiamas kaip "tiktai žmogus", toj pačioj plotmėj su Mao ir Che Guevara. Taigi, ateitininkai vėl turi stoti į kovą. Anksčiau reikėjo gintis ir ginti religiją, o dabar — ją liudyti, ja sudominti, patraukti kitų žvilgsnį, prakalbėti jiems suprantama kalba.

Krikščionybė pergalėjo senovinį pasaulį ne kuo kitu, kaip išvidinio savo grožio atskleidimu. Kad neliktų mūsų kalbos tuščios apie žmonijos taiką, apie įtaką mokslui ir menui, reikia šventųjų, reikia parodyti kokį mokslą ir meną krikščionys kuria. Ateitininko pareiga — rasti naują derinį tarp krikščionybės ir modernaus gyvenimo, ir atnaujinti dabartinę kultūrą Kristaus dvasioje.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

MŪSŲ pasaulis

Pop. Paulius VI Naujųjų Metų dienos proga paskelbė Taikos Dieną, pabrėždamas, kad taika negali gyvuoti melagyste paremtoj sistemoj, o dar mažiau — negailestingoj totalistinėj vergijoj. Jis išreiškė ypatingą susirūpinimą visa eile tautų bei gyventojų, kurie nėra laisvi išpažinti savo tikėjimą. Esą jokia ideologija, jokie istoriniai ar civiliniai interesai negali tos teisės iš žmogaus atimti. Jis paaiškino, kad mintyje turįs ne kokius nors fanatizmo, prietaringumo ar netvarkos reiškinius, o sistemingą ir organizuotą religijų priespaudą. Vatikano stebėtojai bei kritikai pripažįsta, kad šie popiežiaus žodžiai buvo taikyti Sovietų Sąjungai, persekiojančiai katalikų, protestantų, ortodoksų ir žydų vienetus Ukrainoje, Lietuvoje, bei kitose rusų pavergtose šalyse. Remdamasis savo šūkiu "Jei nori taikos dirbki teisingumui", popiežius pabrėžė, kad jokia tvarka negalinti būti pastovi ir žmoniška, jei grindžiama tironiška pagrindinių religinių, tautinių, socialinių ir ekonominių žmogaus teisių priespauda. Svarbiausia teisingumo užduotis — leist kiekvienai valstybei tobulėti bei žengti pirmyn laisvame bendradarbiavime ir būti laisvai nuo kitų kraštų politinės ar ekonominės dominacijos. Ypatingai popiežius skatino jaunimą ieškoti .tikrosios taikos sampratos, kuri nesiremia prievarta ir jėga.

Žydų, protestantų ir katalikų dvasininkai demonstravo Glen Cove, N.Y., prie sovietų diplomatų rezidencijos, protestuodami prieš kun. J. Zdebsko ir kun. Prospero Bubnio suėmimą bei nuteisimą už vaikų mokymą tikybos okupuotoje Lietuvoje.

Naujas lietuviškas giesmynas pradėtas ruošti V. Europos Sielovados inicaityva. Giesmyno parengimo komisiją sudaro: prof. J. Žilevičius, prof. dr. L. Šimutis, jaun., kun. K. Senkus ir kun. V. Budreckas. Giesmynas susidės iš įvairių giedotinių Mišių, skaitytinėse Mišiose giedamų giesmių ir eilės kintamųjų Mišių dalių meliodijų. Taipgi bus tekstai bei meliodijos įvairioms proginėms pamaldoms.

UNESCO paskelbė 1972 m. Knygos Metais. Per šiuos metus bus ypatingai skatinami beraščiai mokytis rašyti ir skaityti. Vatikanas šiam reikalui irgi prie UNESCO sudarė savo komisiją, kuri rūpinsis skleidimu labiausiai žmonijoje paplitusios knygos — šv. Rašto. Komisiją sudaro: mons. Salvatore Garofalo, kun. Walter M. Abbott SJ, kun. Bernard Orchard OSB, kun. ku Carlo Martini SJ ir ses. Claire Hermann.

Pasaulio Lietuvių Bendruomenė yra paskelbusi šiuos metus Lietuvių Jaunimo Metais. Centrinis Jaunimo Metų įvykis — II Pasaulio Lietuvių Jaunimo kongresas. Kongreso didieji įvykiai prasidės meno parodų atidarymu Čikagoje birželio 24 d. Iškilmingasis kongreso atidarymas birželio 30 - liepos 4 d.d. Čikagoje. Liepos 4 - 8 d. d. Kent State universitete vyks studijų dienos, o kongresinė stovykla numatoma "Romuvos" skautų stovyklavietėje, Kanadoje, liepos 8 - 15 d. d. Kongresui vadovauja Romas Sakadolskis. Kongreso šūkis: "Jaunimo darbas ir širdis — lietuvių tautos ateitis!"

Kanutas Antanas Trimakas 19-71 m. gruodžio 18 d. šv. Jono Lateraniečio bazilikoje, Romoje, buvo įšventintas kunigu. Jis yra prieš kelis metus mirusio VLIKo pirm. dr. Antano Trimako sūnus ir buvusio stud. at-kų dvasios vado kun. Kęstučio Trimako SJ pusbrolis. Pirmąsias Mišias naujasis kunigas atnašavo šv. Kazimiero liet. kolegijos koplyčioje, dalyvaujant vysk. Antanui Deksniui, kolegijos vadovybei, diplomatijos šefui Stasiui Lozoraičiui, sen., Lietuvos atstovui prie šv. Sosto Stasiui Lozoraičiui, jaun., ir visiems Romos lietuviams.

Prof. dr. Zenonas Ivinskis, žymus lietuvis istorikas, pasktutiniu metu dėstęs Bonnos universitete, mirė praėjusių metų gruodžio 18 d. Bonnos ligoninėj, Vokietijoje. Palaidotas —gruodžio 30 d. Nuo jaunų dienų jis buvo uolus ateitininkas, o, atsiradęs užsienyje, taipgi įsijungė į Lietuvių Fronto Bičiulių eiles. Daugiau apie velionį — sekančiame numeryje.

Lietuvių Religinės Šalpos vadovybė ėmėsi iniciatyvos Amerikoje pravesti Maldų Dienas už persekiojamą Bendriją Lietuvoje. Tam reikalui išleistas specialus kalendorius, kuris eilei katalikiškų parapijų bei įstaigų paskiria atitinkamą dieną maldoms už persekiojamą lietuvių tautą.

Kanadoje Lietuvių katalikų centras jau antri metai irgi skelbia Tikinčiosios Lietuvos Dieną pirmąjį kovo mėnesio sekmadienį. Ši diena švenčiama visose Kanados lietuvių parapijose. Taipgi būna iš anksto išsiuntinėjami laiškai Kanados vyskupams, kad tą dieną jie savo vyskupijose ragintų tikinčiuosius melstis už persekiojamą Lietuvą.

Kun. Aglgimantas Kezys SJ jau baigia redaguoti ir garsą pritaikyti naujam filmui apie paskutinį ateitininkų kongresą bei kongresinę stovyklą. Mačiusiems tą filmą redagavimo metu, atrodo, kad tai ne tik ateitininkams, bet ir visiems savo kultūra bei ateitimi besirūpinantiems lietuviams įdomus ir patrauklus filmas. Filmo premjera įvyks Čikagoje š. m. kovo 17 d.

Ateitininkų Federacijos valdyba turėjo savo posėdį sausio 15 d., kurio metu išsamų pranešimą apie SAS veiklą bei ateities planus padarė naujoji SAS Centro valdybos pirmininkė Jūratė Jasaitytė. Buvo tartasi literatūros Fondo, Ateities knygų leidyklos, At-kų Šalpos Fondo bei Šalkauskio Kūrybinės Premijos reikalais. Taipgi aptarta Federacijos finansinė padėtis, naujojo Federacijos vado rinkimai ir MAS vadovaujamos vasaros stovyklos. Galiausiai buvo apsistota ties ateitininkiškąja spauda. Vienas nusiskundimas: tiek moksleiviai, tiek studentai permažai rašo lietuviškoje spaudoje.

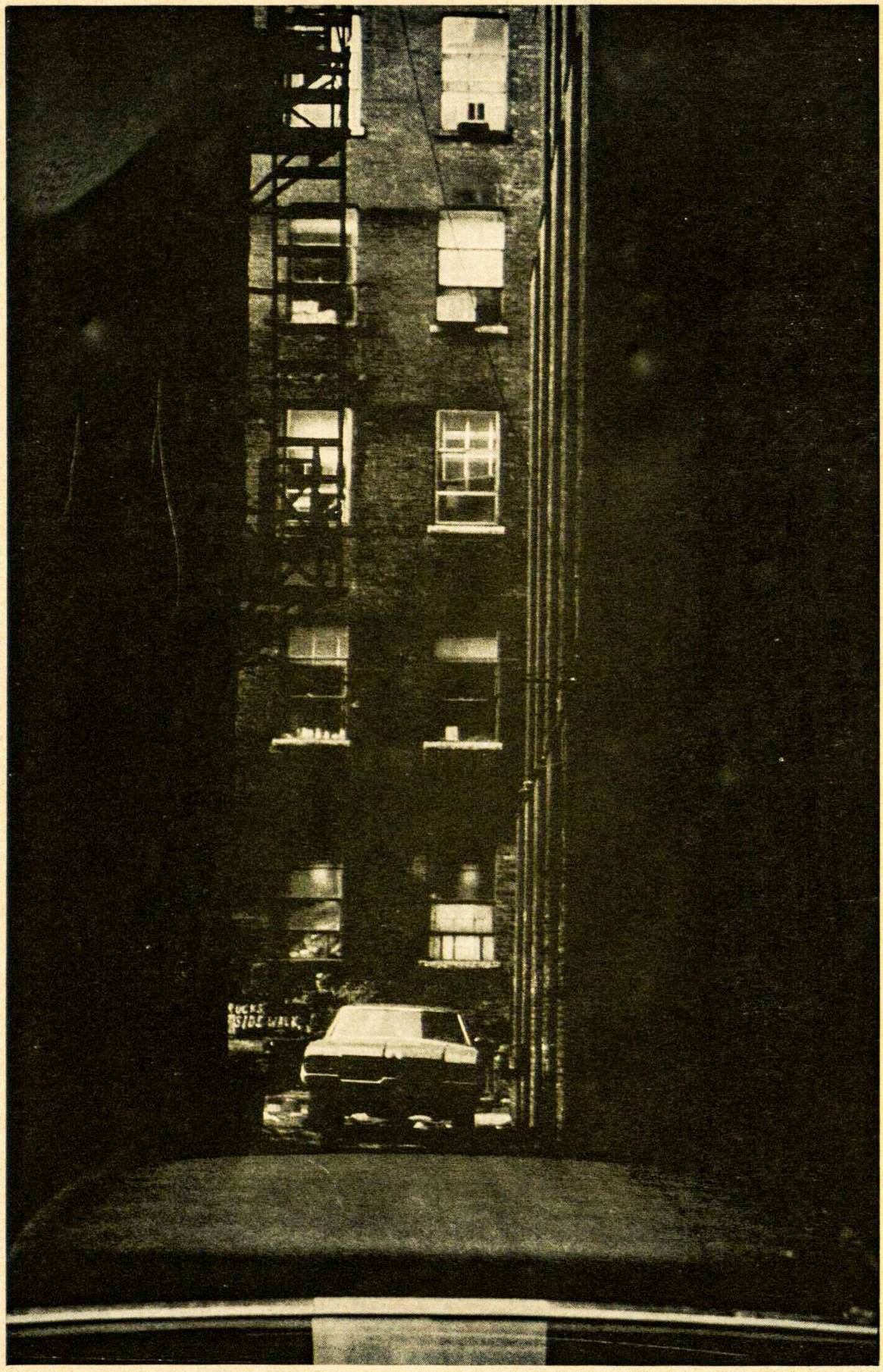

Esame krikščionys - kovokime

MAS centro valdyba pasiūlė šį šūkį metinei temai. Iš karto tas šūkis daug kam gali atrodyti sunkiai priimtinas ("kovokime"), arba net neteisingai suprastas. Centro valdybos posėdyje, kada tas šūkis buvo pasiūlytas, buvo siūloma jį šiek tiek pakeisti, būtent: "Esame krikščionys — mylėkime". Tačiau "kovingieji" laimėjo ir taip liko "Esame krikščionys — kovokime".

Kaip tą šūkį pritaikinti metinei temai? Ką su juo daryti? Kaip jį nagrinėti savo susirinkimuose? Retai kas apie tai pagalvoja. Esu tikras, kad nė viena kuopa dar savo susirinkime to neiškėlė. Jeigu klystu, tai norėčiau žinoti, kur tas buvo daroma. Dažnai mestas šūkis lieka tik puikiu sakiniu, gražių žodžių fraze. Mano nuomone, tą šūkį galima paimti kaipo medžiagą net keliems susirinkimams. Reikėtų jį panarplioti, panagrinėti ir kuo daugiau į jį gilinsimės, tuo daugiau medžiagos atrasim ir pamatysim, kad kelių susirinkimų neužteks apie jį kalbėti.

Esame krikščionys.

Pradžiai siūlau paimti tik šūkio pirmąją dalį: esame krikščionys. Ką tai reiškia? Kas yra krikščionis? Ar mes jais esame?

Indų tautos poetas Rabindranath Tagore, kurio poezija yra perdėm krikščioniška, buvo paklaustas, kodėl jis netapo krikščioniu. Jo atsakymas buvo: "Aš jų (krikščionių) niekur nematau". Ką jis turėjo galvope tai sakydamas?

Esame krikščionys — tai neišsemiama tema, kuri turėtų tęstis per eilę susirinkimų. Nesiūlyčiau kviesti "profesionalų" kalbėtojų, bet reikėtų patiems moksleiviams pasiruošti apie tai kalbėti ir diskutuoti. Kodėl nepasikviesti studentų ir neprašyti, kad jie moksleiviams pristatytų krikščionio sampratą? Tuo padėsime ir studentų draugovėms (ir sąjungai)) pažvelgti į save ir pagelbėti jaunesniems.

Kovokime.

Antrąją šūkio dalį reikėtų palikti mokslo metų pabaigai. Kristus kovojo ir nugalėjo pasaulį, bet Jis apsiribojo tik vienos rūšies ginklu, kuris buvo meilė. Mes, kaip krikščionys, (galvojame, kad tokiais esame), turėtume tą patį ginklą naudoti. Tai labai galingas ginklas.

Čia vėl daug medžiagos mūsų susirinkimams: kaip tuo ginklu naudotis, kaip jis veikia ir pan. Kovoti ne vien prieš ką nors, bet ir už ką nors. Už visa tai, ką Kristus mokė ir paliko. Už tuos dalykus, kurie žmogų padaro krikščioniu. Taigi "kovokime" nebeskamba taip jau aštriai ir neskelbia gryno fizinio militarizmo, kaip iš karto daug kam gali atrodyti.

Šiomis keliomis mintimis mano noras buvo tik pasiūlyti, gal daugiau priminti, kad nepraeitume nepastebėję to šūkio. Kiekviena kuopa privalėtų tam paskirti net kelis susirinkimus. Būtų gera, kad su diskutuotomis mintimis susirinkimuose vėliau būtų supažindinti "Ateities" skaitytojai.

Jeigu kas paklaustų, kur gauti medžiagos pasiruošti tom temom, tai pirmoje vietoje pasiūlyčiau šv. Raštą ir, kaipo priedą, kiekvienam ateitininkui šiais metais siūlau perskaityti mažytę C. S. Lewis knygutę "Mere Christianity".

Tikiu, kad paliesdami šių metų šūkį ir jį nagrinėdami savo susirinkimuose, daug geriau suprasime ir bendrą visų ateitininkų šūkį "Visa atnaujinti Kristuje".

V. Kolyčius

Kodėl būti ateitininku?

DR. JUSTINAS PIKŪNAS

Šis klausimas gali iškilti tiek moksleiviui tiek studentui. Kodėl aš turiu veikti šiame sąjūdyje kai yra kitos jaunimo organizacijos? Kas padaro ateitininkų veiklą giliai vertinga man ir mano kartos jaunimui? Ar revoliuciniai bei evoliuciniai šuoliai moksle, socialinėj santvarkoj bei kitur nepakeitė ateitininkijos idealų bei jos uždavinių vertės?

Tauta ir ateitininkija

Prieš bandydami atsakyti į šiuos ir panašius klausimus, pažvelkime į ateitininkijos raidą ir jos misiją, kad pilniau suprastume šios dienos ateitininkų veiklos prasmę. Jau daugiau kaip 60 metų, du pasauliniai karai, gelžinė uždanga bei Atlanto vandenynas nutolino mus nuo tos lietuvių studentų tarpe kilusios didžios idėjos — organizuotai ugdyti Kristaus dvasią mokslus einančioj jaunuomenėj; sulaikyti kylančios revoliucijos ir socializmo antpuolius prieš tikėjimą ir krikščionybę. daugiau negu tai — sukurti dvasinį lietuvių inteligentijos atgimimą. Lietuvių liaudis tebegyveno tikėjimu, bet jos inteligentija buvo buriama socialistinio internacionalo pinklėmis ir jos ateistinėmis nuotaikomis. Apibūdindamas tą laikotarpį, prof. St. Šalkauskis tvirtino, kad kaip Aušra ir aušrininkai atnešė Lietuvai tautinį atbudimą, taip ateitininkai suteikė jai dvasinį atgimimą.

1904 - 5 metų laisvės judėjimas Rusijos caro imperiojoj grąžino Lietuvai bent ribotą spaudos laisvę. Po dešimtmečio I pasaulinis karas suteikė lietuvių tautai pilnos laisvės galimybes, pasiektas didelėmis kraujo aukomis. Nors karo įvykių išblaškytas, jaunas ateitininkijos sąjūdis pasisakė už lietuvybę ir tautos laisvę. Studentai ir moksleiviai ateitininkai būriais įsijungė į nepriklausomybės kovas.

Šiuo metu mes galime pamatuotai klausti, ar Lietuva būtų laimėjusi nepriklausomybę be ateitininkijos sąjūdžio, tuo metu vienintelio jaunimo judėjimo taip nekompromisiniai pasisakiusio už Lietuvos atkūrimą? Reikia sutikti su istoriko Jono Yčo tvirtinimu: "Jei nebūtų buvę ateitininkijos, nebūtų buvę ir Nepriklausomos Lietuvos." Nereikia užmiršti, kad jeigu nebūtų buvę "aušros" ar "Tėvynės Sargo" taip pat nebūtų buvę ir nepriklausomybės atsiekimo. Juk didelė etnografinės Lietuvos dalis paliko priešų pavergta — taip kritiškas buvo tas laisvės kovų laikotarpis.

Čia gal mes pradedam pajusti, kad pati tautos istorija rašo pirmuosius ateitininkų principus. Ateitininkijos kūrėjai gyveno tais principais pirm negu juos Šalkauskis suformulavo. Ateitininkiškoji studentija tapo pasauly pirmuoju katalikų jaunimo sąjūdžiu su ryškia tautine tikėjimo forma — su savomis agapėmis, mažų grupių diskusijomis ir rekolekcijomis, su savo žaidimais ir dainomis, su augančia spauda ir kitais viešos ir neviešos veiklos būdais. Šis viršparapijinis katalikybės pasireiškimas rėmėsi univeraslia tautų apaštalo šv. Pauliaus idėja — visa atnaujinti Kristuje. Skatindama kūrybinį savęs pajutimą ir kultūrinį darbą, ateitininkija tapo išskirtinu fenomenu apimančiu visas kultūros sritis ir visos asmenybės ugdymą bei pasireiškimą. Ateitininkijos dominavimas beveik visose kultūros srityse jau aiškiai pasireiškė nepriklausomoj Lie-

* Paskaita, skaityta stud. at-kų žiemos kursuose, Dainavoje.

tuvoj, o taip pat ir tremtyje — Vokietijoj, ir kiek mažesniu laipsniu emigracijoj — JAV.

Istorinės ateitininkijos raidos prasmingumas tėra įžanga atsakymui, kodėl aš turėčiau būti ateitininku. Daug svarbesnė priežastis glūdi dabartinės ateitininkų ideologijos plotmėj. Kas esminga yra tai, kad šioje ideologijoje atrandamos visos žmonijos pačios **aukščiausios vertybės.** Jų pagrinde — tikėjimas Kristaus Gerąja Naujiena. Gal laiko tekmėje šios vertybės kiek ir aprūdijo, bet jos tebėra aukščiausios. Jeigu mes pilnai atversime savo širdis ir išplėsime savo proto galią iki jos ribų — mes suprasime tikėjimo reikalingumą ir jo prasmę. Kiekvienam subrendusiam žmogui reikia tikėjimo, kuriuo yra verta gyventi. Prisimena žymaus psichoanalizės kūrėjo Carl G. Jungo tvirtinimas. Per ilgą eilę metų išstudijavęs vakarų, rytų ir kitas religijas, jis priėjo prie tokios išvados: Tik Katalikų Bažnyčia turinti visus tikėjimo elementus ir religinį pilnumą. Visiems kitiems tikėjimams trūksta ko nors esmingo. Kitos religijos nėra pilnos, katalikybė sudaro ir pilną tikėjimą ir jo praktiką.

Mokslo šviesos riba.

Gal vienas ir antras turime abejonių tikėjimo dalykuose — rimtų ir didelių. Ne vienas gal klausiame, kodėl ne mokslas, kurio dažni prasiveržimai suteikia vis daugiau atsakymų? Kodėl ne filosofinė idėjų raida, kuri jungdamasi su mokslu atneš atsakymus, kur jų dar nėra? Jeigu mokslo ar filosofijos metodai turėtų galios išrišti žmogiškosios egzistencijos ir esmės klausimus, atsakymas būtų teigiamas. Pastatykime tik vieną egzistencinį klausimą: Ar žmogus yra laisvas ar jis yra determinuotas? Ar išlaisvėjimo ir laisvės pajutimas tūra tik iliuzija? Ilgai studijavau mokslinį metodą, socialinius mokslus ir filosofiją ir štai kokia yra gerai pamatuota išdava. Abu atsakymai turi daug mokslinės atramos. Galima surinkti daug

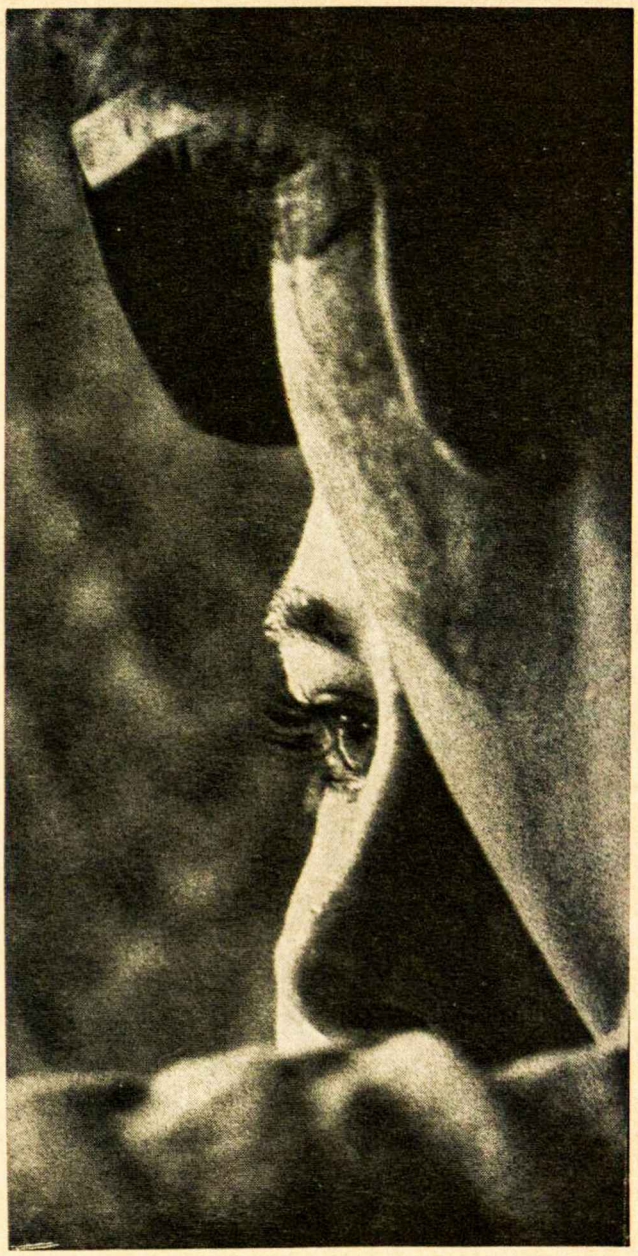

davinių ir studijų rodančių, kad žmogus yra determinuotas, ar net, kaip Freudas tvirtino, yra daugiau determinuojančių veiksnių negu jų reikia ir kelis iš jų pašalinus žmogus liktų be laisvės. Lygiai taip pat yra daug rimtų studijų ir galybė davinių rodančių laisvą apsisprendimą. Kaip senovės graikai mes galime skųstis, kad esame likimo surakinti, arba kaip pirmieji krikščionys galime teigti, kad esame tikėjimo tiesos išlaisvinti. Šiais laikais mokslai dažnai priima determinacijos dėsnį, kad galėtų sudaryti sistematišką modelį tyrinėjamo objekto aiškinime. Tai Zeitgeist — laiko nuotaika. Juk ir Kvanto fizika

rodo, kad nėra tikros determinacijos nei atomo dalelių, nei molekulių veiksmuose. Taigi ir mokslas ir filosofija atsako į šį klausimą: taip ir ne. Dvigubus atsakymus randame ir kituose žmogaus būties keliamuose klausimuose. Štai kodėl, reikia tikėjimo, kad išspręstume šį ir visus kitus egzistencijos ir esmės klausimus. Mokslo metodai turi aiškią ribą, kurią peržengiant mokslas ir filosofija lieka be autentiškų atsakymų: vieni jų atstovai interpretuoja vienaip, kiti — kitaip.

Identitetą ugdant.

Klasiškai suformuluota plačioji ateitininkijos ideologija suteikia jaunuoliui reikiamą bazę jo identiteto formavimuisi. Tiek brendimo metu, tiek tampant suaugusiu, kiekvienam iškyla eilė egzistencinių klausimų: Kas aš esu? Ko aš savo gyvenime siekiu? Kurį kelią ir kurias priemones pasirenku savo žmogiškumui ir savo idealams ugdyti? Koks yra mano išgyvenimų reikšmingumas ir viso gyvenimo prasmė? Kas sudaro manyje tapatybės pajutimą?

Reikia pripažinti, kad identitetui sukurti vien bendrybių neužtenka. "Esu amerikietis ir siekiu to ko amerikiečiai siekia." Yra visokių visokiausių amerikiečių, ir ko jie nesiekia?! Todėl ir patys amerikiečiai pabrėžia: "Esu bruklinietis", "esu čikagietis". Nedidelėj lietuvių tautoj, atsakymas, kad esu lietuvis yra teisingas, bet perbendras. Todėl prasmingai yra pridedamas: "Esu žemaitis", "esu dzūkas", "esu vilnietis". Krypstama prie genties, net šeimos, nes čia glūdi tapatybės šaknys. "Esu ateitininkas" yra ryškus ir specifiškas atsakymas į egzistencinį klausimą "Kas aš esu?"

Vaikui užtenka tėvų, aplinkos vaizdo ir kiek vėliau mažo pasaulėvaizdžio. Jaunuoliškas brendimas yra kritiškai susijęs su **pasaulėžiūros** reikalingumu. Iš tikėjimo išplaukianti pasaulėžiūra suteikia prasmę mūsų uždaviniams ir darbams. Daugiau negu tai, jos šviesoje palengvėja iškylančių klausimų ir konfliktų sprendimas.

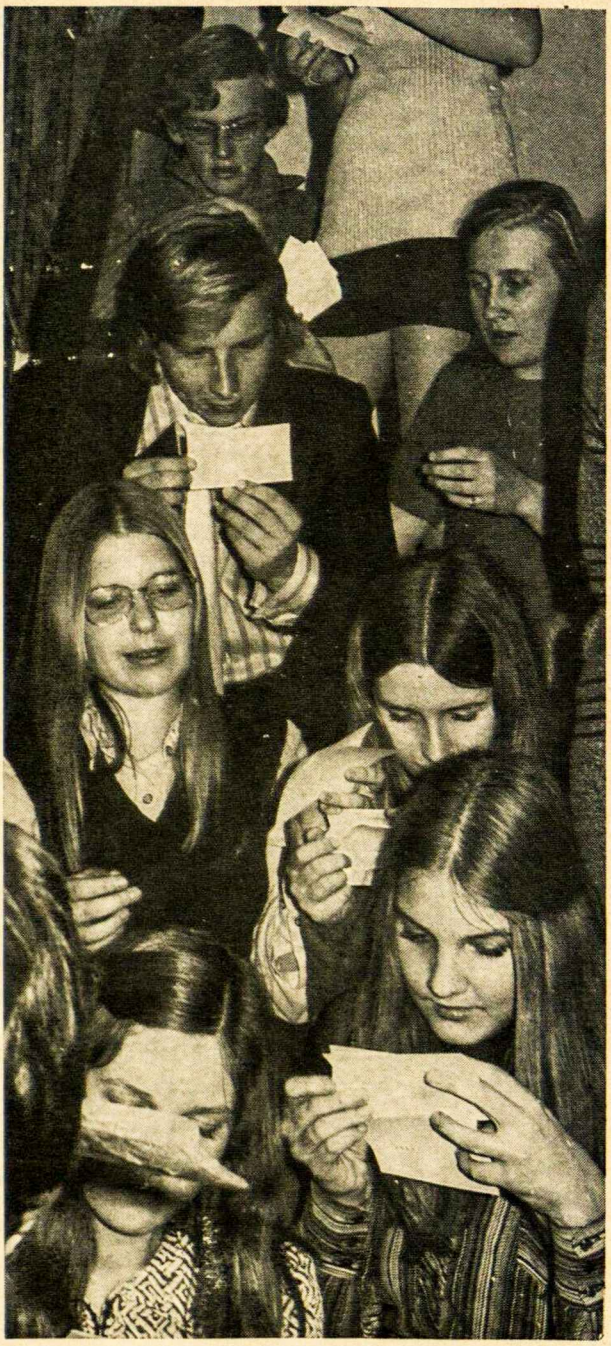

Ale kaip aš gražiai atrodau...

Praktiškai visi jaunimo psichologijos žinovai pripažįsta pasaulėžiūros būtinumą subrendimui atsiekti. Čia ir vėl kokios nors bendrinės pasaulėžiūros, teistinės, ateistinės ar socialistinės, neužtenka. Ateitininkų ideologija yra pakankamai pilna bet ir pakankamai specifinė, todėl ji yra patenkinanti. Apimdama aukščiausias vertybes, ji tampa vertingu šaltiniu asmeninių idealų parinkimui ir veiklos uždavinių pasisavinimui.

Iš kur tie batai be asmenybių?...

Dalinė ar pilnoji asmenybė?

Ateitininkija sukūrė, ką aš pavadinu, **pilnosios** asmenybės viziją. Žmogus egzistuoja kaip daugialypė būtybė. Ją sudaro fiziologinė energijos sistema, su kuria ateitininkai sieja fizinį ugdymą, atliekamą žaidimo, sporto ir panašiomis priemonėmis. Ji turi emocinę dimensiją su neigiamų jausmų, kaip baimės, neapykantos, pavydo ir teigiamų jausmų, kaip emocinio kitų supratimo ir meilės išgyvenimu. Meilė turi būti ugdoma ne tik saviems draugams, bet ir savai tautai bei visiems žmonėms — balti ar juodi jie bebūtų. Žmogaus prigimtyje slypi moralinis išgyvenimas, noras daryti, kas yra gera ir teisinga. Moraliniai impulsai pajuntami dar priešmokykliniame amžiuje, ir daug stipriau jaunatvės pradžioje. Moralinio jautrumo išvystymas ir sąžinės "balso" klausymas yra dažnai paneigiami, užgniaužiami, represuojami į pasąmonės gelmes. Jeigu Freudo dienomis kai kas represavo savo lyties impulsus ir prarado išgyvenimo darną, tai šiuo laiku, kaip O. H. Mowreris tvirtina, daug žmonių užslopina ir paneigia savo moralinę prigimties dalį. Dvasinė žmogaus prigimtis pasireiškia religiniu savęs pajutimu ir religinės motivacijos stiprėjimu. Žmogaus prigimtis yra gausi talentais ir sugebėjimais, todėl nėra taip lengva ją visą išugdyti.

Be tinkamos stimuliacijos ir paskatos, daug gabumų ir jėgų, kurios glūdi asmeninėje prigimtyje, lieka toje tarsi miego stadijoje metų metais. Ateitininkijos vedamoji mintis yra pažadinti **visą** prigimtį, ją ugdyti, nes mums nėra nieko svetima, kas yra žmogiška. Daugiaspalvė ateitinikijos veikla padeda kiekvienam jaunuoliui atrasti, kas jo prigimtyje yra gera ir vertinga, kas yra žmogiška ir krikščioniška. Ateitininkijos veikėjai pabrėžia visos prigimties galių ugdymą ir jų palenkimą aukštiesiems idealams ir vertingiems uždaviniams..

Pilna asmenybė apima ir tautinį savęs pajutimą ir tautinio prado išvystymą į sąmoningą tautiškumą. Argi mes galime abejoti, kad mūsų tėvai, ir jų tėvai ir seneliai, ir tų senelių tėvai ir bočiai yra buvę lietuviais? Ta nenutrūkstama grandinė atėjo iki mūsų kartos. Savo prigimtimi kiekvienas yra tuo individualiu retežėliu, kuris išlaiko ir pratęsia visą grandinę. Mūsų prigimtis būtų sužalota, jei aš ar tu nutrauktumėm tą genetinę grandinę. Tautinis savęs pajutimas ir dalyvavimas tautinio reiškimosi formose — tai mūsų identiteto nepakeičiama dalis. Todėl akimis į tautą, širdimi į bendruomenę.

Nuo idealo prie darbo.

Ateitininkijos idealai padeda jaunimui sukurti tokį identitetą, kuris turi gilias šaknis ir yra autentiškas visos prigimties reiškėjas. Mintys ir darbai, entuziazmas ir savo talentų tinkamas panaudojimas sustiprina identitetą ir padaro gyvenimą vertingu. Visos prigimties išreiškimas sukelia gilų pasitenkinimą savimi. Gera yra būti visu savimi ir pilnai išreikšti tai, kas sudaro visą prigimtį.

Reikšmingų darbų jaunimui yra labai daug. Štai, artėja II Pasaulio Lietuvių jaunimo kongresas. Jo paruošimas — darbų vilkstinė, jam pasiruošimas — dažna proto gimnastika. Kaip studentai ateitininkai talkininkaukite moksleivių kuopoms, tapkite jų vadovais ir globėjais. Padidinkite jų veiklą! Prisiminkime, kad nei Simas Kudirka, nei Brazinskai ar Simokaičiai, nei kunigai Juozas Zdebskis ar P. Bubnis nėra laisvi. Jų ir visos tautos kova už laisvę nėra užbaigta. Ar tu neturėtum prisidėti prie šios prasmingos kovos?

O kas kurs ir dainuos naujas lietuvių dainas, kas kurs lietuviškas maldas ir eiles? Kas improvizuos naują muziką, tautinius šokius ir žaidimus? Kas užpildys lietuvių laikraščių ir žurnalų skiltis? Kas bandys rašyti romanus ir dramas? Kas kultyvuos visą lietuvių kultūrą išeivijoje? Kas lankys, išlaikys ir tobulins lietuvių parapijas JAV, Kanadoj ir kitur? Argi lietuviško turinio katalikybė neturi savo raison d'être (egzistavimo teisės)? Prisimenant ilgalaikį lietuvių tautos pasireiškimų surakinimą tėvynėje, išdava yra aiški: tu, tu ir tu. Tai didžiulės dirvos! Tad, gausiai panaudokime Dievo mums duotus talentus. Planuokime jau šiandien, nelaukime naujų metų pasižadėjimams. Pradėję darbus, nenuleiskime rankų užtikdami sunkenybes bei kliūtis, bet jas nugalėkime. Yra daug tų, kurie tik seka kitais, ryžkimės juos vesti ir jiems vadovauti. Prisiminkime Vinco Kudirkos paskatinimą: "Kol jaunas, o broli, sėk pasėlio grūdą ir dirvos neapleiski..."

Noriu pabrėžti, kad didele dalimi visos ateitininkijos ateitis priklauso nuo jaunimo, ypač studentijos veiklos. SAS sudaro tą centrinę AF ašį ir, kai ji sukasi, visa Federacija rodo gyvumą, kai ji lėtėja, krizė pajuntama visoje ateitininkijoje. Jeigu mes tikrai norime, kad ateitininkijos veiklos puslapiai neištuštėtų, šie 1972 metai suteikia didžiulę progą sukelti naują lietuvių jaunimo renesansą ir jį pakreipti auktšųjų idealų linkme. Gyvenkime savo tautos ir autentiškos krikščionybės pulsu ir Dieviškoji Apvaizda laimins jaunimo naujai tiesiamą ateitininkijos kelią.

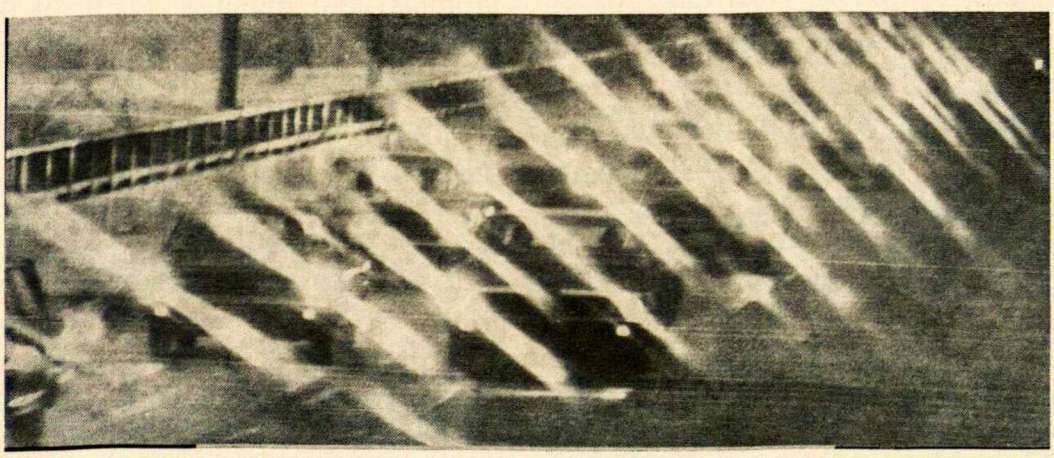

Mokslo vainikai

1971 m. gruodžio 11 d. Čikagoje, Jaunimo Centro rūmuose įvyko Pedagoginio Lituanistikos Instituto absolventų vakaras, kurio metu baigusiems buvo įteikti diplomai, tarti įvairūs sveikinimo žodžiai bei išpildyta meninė programa. Pradinės lit. mokyklos mokytojų diplomus gavo: Kristina Parėštytė (iš Kanados, lankiusi institutą neakivaizdiniu būdu), Loreta Grybauskaitė, Lidija Jadviršytė, Andrius Markulis, Audrius Plioplys, Ramutė Plioplytė, Linas Raslavičius ir Gaida Visockytė. Aukštesniosios lit. mokyklos mokytojų diplomus su bakalauro laipsniu iš atitinkamų dalykų gavo: Gintaras Aukštuolis už darbą "Lietuvių literatūros iškilimas XX a. pradžioj"; Živilė Bilaišytė už darbą "Algimanto Mackaus raštų bibliografija"; Danutė Bruškytė už darbą "Ar Lietuva galėjo ginklu pasipriešinti sovietinei okupacijai?"; Rimas Černius už darbą "Jurgio Gliaudos 'Liepsnos ir apmaudo ąsočiai' "; Emilija Pakštaitė už darbą "Pulgio Andriušio apysakos 'Sudiev, kvietkeli' žodynas"; Augusta Šaulytė už darbą "Lietuviai partizanai antisovietinėje kovoje"; Gražina Vindašiūtė už darbą "Žmogus ir gamta Bernardo Brazdžionio poezijoje"; ir Danguolė Stončiūtė už darbą "Čikagos Aušros Vartų parapijos istorija". Beto Rimui Černiui, kaip stropiausiai lankiusiam ir geriausiais pažymiais baigusiam institutą, buvo įteikta lietuviškojo švietimo $500 premija. Tokia premija, atrodo, yra pirmoji lietuvių išeivijos švietimo istorijoje. Premiją suorganizavo JAV LB Švietimo Taryba bendradarbiaudama su Pedagoginiu Lituanistikos Institutu ir Lietuvių Fondu. Ši premija bus periodinė ir palaipsniui didinama. Ją galės laimėti bet kuris P. L. Instituto studentas, stropiai lankydamas ir geriausiais pažymiais baigdamas Institutą.

Detalė iš P. L. Instituto absolventų vakaro: pirmosiose dviejose eilėse — absolventai prieš diplomų įteikimo aktą; antroj eilėj, atsigręžęs į kairę — Rimas Černius, laimėjęs lietuviškojo švietimo premiją.

Mielas Drauge,

Nedelsdama tau rašau, nes ryt diena per toli. Ką tau pasakosiu, buvo skirta ne tik man, bet ir tau išgyventi. Kviečiu tave pasidžiaugt kartu su manim, nes kadaise aš viską žinojau ir nieko neturėjau, o šiandien aš viską turiu ir mano vienintelis įrodymas, kad esu išmintinga, yra supratimas, kad esu toli nuo išminties.

Turėčiau grįžti į gruodžio mėnesio pabaigą, kai tuoj po šv. Kalėdų atsiradau Dainavoje. Ar reikia rašyt tau kiek džiaugsmo jauti pamačius mielus laukus ir veidus? Be kursantų mus pasitiko seselė Ignė, kun. Jonas, Eugenijus, Almis, Romas, Vaidotas, Gintaras, Algis, Ramona, Rasa, Daina ir p. Razgaitienė. Pasisveikinimai, juokas, dainos ir liūdna žinia, kad mūsų nepamainomas šauklys kun. Yla rimtai susirgo. Jis vistiek mums atsiuntė dvasios vaistus, gražiai suvyniotus, su užrašu "Ateities dvasia". O ta ateitis tai sklidina taurė meilės, aukos, kančios ir kovos.

Mėginsiu, mielas Drauge, pasakot kun. Ylos ir kitų lektorių rūpestingą vedimą ir šaukimą, kad dar nevėlu pradėt iš naujo, nors laikas ir upės — amžinieji krantų ardytojai (V. Šlaitas).

Paaukoję pirmadienį Dievui, susirinkom kun. Jono Staškevičiaus ir ses. Ignės paskaitom: "Kas yra laikas".

Laikas nieko nekeičia: tai daro veiksmas-vyksmas, nuo kurio žmogus keičiasi. Pasikeitimai laike nekeičia dalykų esmės. Graikai turėjo du žodžiu laikui: chronos-kiekybinis laikas, kuriame įvykiai prabėga, bet gyvenimo nepraturtina; kairos - kokybinis laikas, kurį sunku apskaičiuoti, nes jame vyksta dvasiniai vyksmai. Žmogus yra vienintelis turįs vidinį laiką padaras žemėje. Teologai skiria laikiną laiką (žmonijos istorija su pradžia ir pabaiga), nuo amžinojo (žmonijos išgelbėjimas amžinybėje). Laikiname laike esame laisvi išspręsti savo likimą amžinam laikui. Tas amžinas laikas yra praeities, dabarties ir ateities dimensijų susiliejimas į vieną vienetą, kurį vadiname amžinybe. Mūsų laike tos trys dimensijos remiasi ir įprasmina viena kitą. Dabartis mokosi iš praeities ir, žengdama į ateitį, turi vengti praeities klaidų pasikartojimo. Amerikiečiams praeitis lyg nurašyta. Jie eina primyn neatsigręždami į praeitį ir gyvena iliuzija, kad viskas kuriasi iš naujo. Šių laikų nepaprastas greitis nešasi naujas įtampas. Šiai generacijai atsiveria

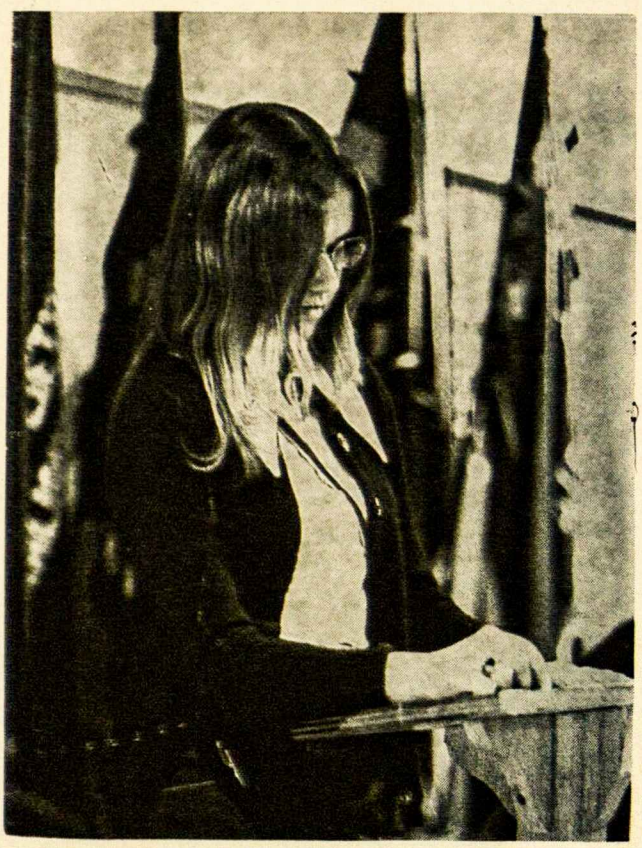

Marytė Dambriūnaitė praneša apie Vašingtono kuopos veiklą.

Ramunė Stravinskaitė dūmoja.

blogio gelmė, bet nušvinta ir gėrio akiračiai. Vyksta apsisprendimas tarp gėrio ir blogio. Ateitininkai turi pažinti laiką ir angažuotis jo vadovavimui. Iš to ir vystėsi mūsų kursų tema "futurologija — ateities dvasia". Gyvename laike, kuriame žmogaus bedvasiškumas kelia rūpestį. Mes kartu su savo vadais turim kovot pirmose eilėse. Mūsų vardas ir tikslas veda į gėrio misiją, ir viltis pakeisti ateitį yra nujaučiama, tik reikia veikt dabartyje. Ar žmonija pasiruošus žengti į ateitį, kurioje matys Dievo dvasią?

Šios pirmosios paskaitos buvo pamatai, ant kurių turėjome toliau statyti. Tą statybą po pietų tęsė Eligijus Sužiedėlis. Tema — "Dabarties dvasia".

Dabarties dvasia yra minties, valios ir jausmų išraiška, būdinga tam istorijos laikotarpiui, kuris mus formuoja, (Herder). Skirtingi laikotarpiai formuoja ir išugdo savo žmones. Mūsų laikų tipiškas žmogus yra biznierius, organizatorius. Tai amžius, kuriame žmogus nespėja įvertint visų naujenybių, o tik bando viską susistematint. Nelieka laiko džiaugtis grožiu: daiktai, liuksusas jį atstoja. Biznio žmogus nenatūraliai įtemptas, nebeturi laiko šeimai, save paverčia viešpačiu. Kartu su tuo auga nihilizmo dvasia, kuri parengė kelią komunizmui. Tokia aplinka nuo mažų dienų skatina save vertint daugiau nei kitus. Tačiau turim įsigyt nuolankumo ir meilės išminties, apmarint savo norus, prašokt save ir kilt aukštyn į vienybę su dieviškuoju Žodžiu. Kitiems savęs prašokimas reiškia slydimą žemyn į gyvuliškumą. Tada dieviškąją malonę pakeičia alkoholis, narkotikai, o meilę — seksas. Treti bando prašokt save pasinerdami į kultūros ir civilizacijos kūrimą, iš jo išjungdami dieviškąjį gyvenimą.

Vakare pratybiniuose darbuose turėjome sudaryti planą, kuriame būtų panaikintos kliūtys į idealų pasaulį. Jei tai nepasisekė, tai nors supratom koks savęs ir visuomenės tobulėjimas reikalingas, kad tai būtų įgyvendinta.

Marius Gudinskas ir Živilė Kliorytė iškilmių metu Dainavoj.

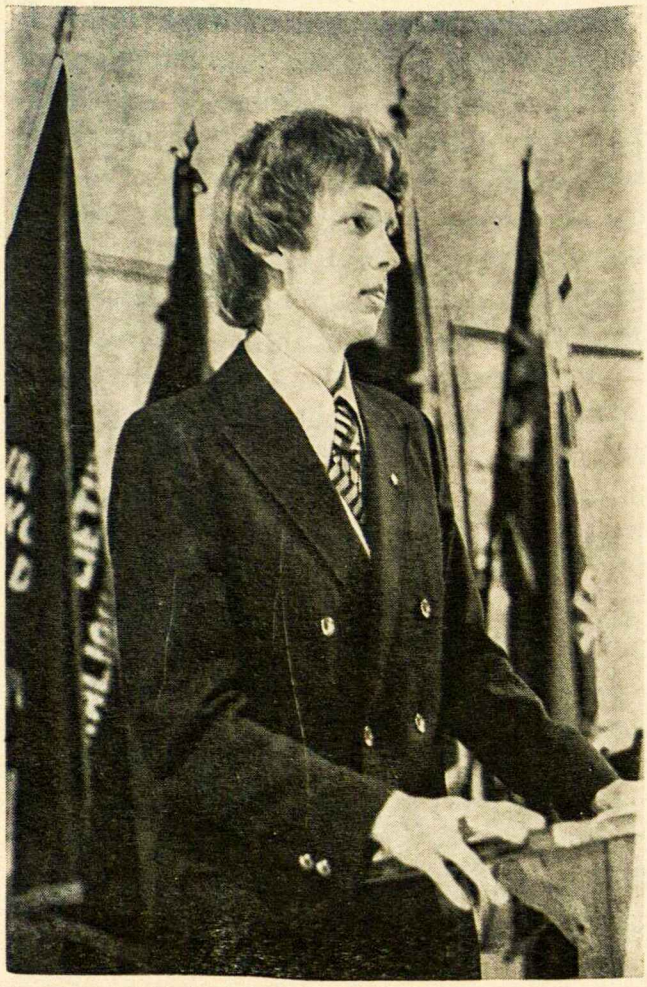

Tadas Klimas aiškina, kad Ročesteris nesnaudžia.

Sekantį rytą susipažinom su kun. dr. Pranu Gaida ir jo tema "Vieta ir aplinka."

Su namais žmogų riša psichologinės gijos. Namai — tai saugumas, pasitikėjimas, privatumas. Be jų dūsta kūrybinis genijus. Kiekvienas žmogus ateina į pasaulį įleisiti kur nors savo dvasinių ir biologinių šaknų. Įleidęs jas giliau, kartais pergyvena aplinkos ir namų praradimą su tragiškais rezultatais. Amerikiečiai masiniai kraustosi, keliauja. Naujoji pramonė irgi verčia judėti. Čigoniškas kilnojimasis sustabdo kūrybą — žmogus nustoja noro gražinti namus ir aplinką, nes jį lydi netikrumas. Didmiesčiuose miesčionis nebemoka pats susirast poilsio. Jis ieško išsiblaškymo ir, nusivarginęs, išsiderinęs, pasiduoda blogio įtakoms.

Mums reikalingas derinys tarp dviejų kultūrų. Reikia šaknis įleisti ir į gyvenamojo krašto aplinką ir inkarais stipriai įsikabinti į savo šeimą, savo tautines bendruomenes bei parapijas. Stovyklos, kursai sukuria socialinės aplinkos savumą, ten pasijuntam kaip namuose, savoj šeimoj. Mūsų misija — keist aplinką, kad ji būtų palankesnė asmeniui ir visuomenei augti.

Po pietų sekė E. Sužiedėlio paskaita: "Kūrybos dvasia ir technika".

Didžiausia kūryba — mūsų gyvenimas. Niekas nesukuria ko nors didesnio be savitvardos, be prisivertimo, kuris vėliau virsta pamėgimu. Sėdėjimas 3-4 valandų prie instrumento pradžioje yra disciplinuota prievarta, o vėliau — kūrybingas pasitenkinimas. Asmens kūryba vyksta tokiu pat būdu. Keisdami žmogų — keičiame pasaulį. Robotiniai, savanaudžiai

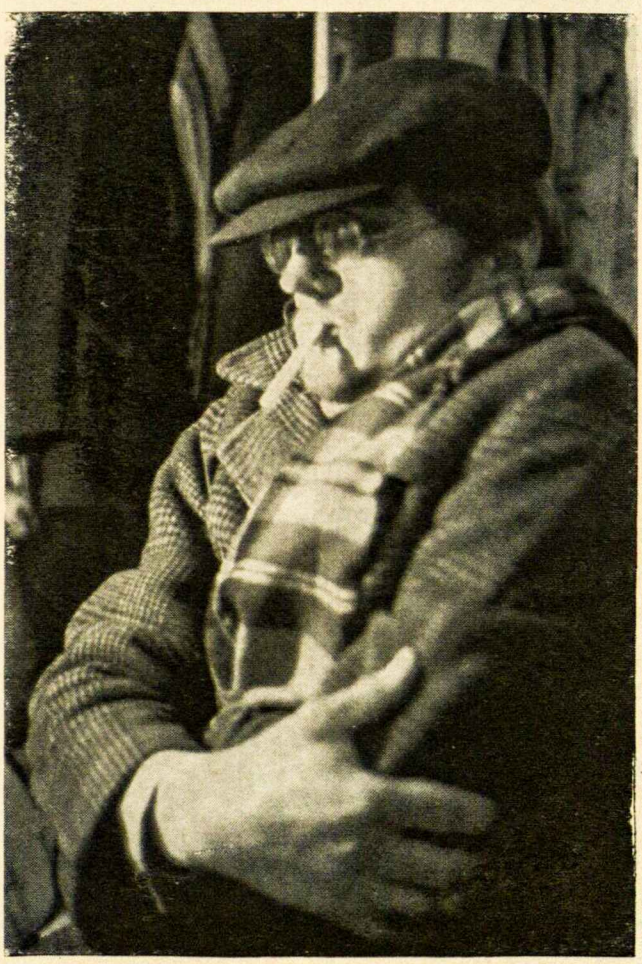

žmonės sukuria bedvasišką techniką ir iš jos išstumia asmeninę kūrybą. Tautų charakteriai dingsta. Dirbtinumas, išjungimas moralės verčia žmogų tapti mašina. Atsakomybė, žmonijos likimas techniškam žmogui nerūpi. Technologija — pati sau tikslas. Ji net tikisi sukurt gyvybę, dėl to ją leidžia žudyti abortais ir pan. Dabartinė kūryba — techniško žmogaus desperatiškas šauksmas, nes techniškai pertekusi visuomenė koncentruojasi į daiktus — ne žmones.

Vakaro pratybiniai darbai susidarė iš vaizdinio iki šiol gvildentų temų iliustravimo plakatų formoje.

Su trečiadieniu įpusėjo mūsų kursai, bet nuotaika jau seniai buvo perbėgusi šį pusiaukelės stovį. Baltieji rūmai linko nuo dainų, juokų, diskusijų. Draugystės cementavosi, pažintys augo. Trūko tiktai sniego, Jaunystės dvasia veržėsi. Sunku buvo įtikėt dr. J. Pikūno žodžiais, kad jaunimas šiuo metu save naikina, o ne vysto. Sėdome prie temos "Jaunimas ir jaunystės dvasia".

Daugelis sprendimų įvyksta jaunystės metais. Šie laikai apibūdina jaunimą kaip pasimetusią generaciją. Vyrauja blogis, atmetamos net ir aukščiausios vertybės. Tuo pačiu metu jaunimas ieško atsakymo, kas yra visuotinai gerbtina asmens gyvenime; viliasi betkokiame eksperimentavime patys atrasią savo kelią. A. Klein mano jog ateities ideologija bus technologinė - humanistinė. Prof. Erikson galvoja, kad jie subrendę grįš prie tų pačių vertybių prieš kurias kovojo. Reikia nusigręžt nuo egoizmo ir veržtis į altruizmą, į norą duoti. Jaunimas turi jaust atsakomybę už ateitį. Kiekviena generacija turi atsinaujint. Jaunas žmogus daugiausia yra pasaulio gerintojas, norįs reformuoti, linkęs rizikuoti. Energiją turim sukaupt į kūrybą. Mums priklauso ateitininkijos istorija. Puslapiai liks pilni arba tušti. Stiprindami veiklą, turim tapti patyrusiais ir meile degančiais vadais.

Šio vakaro pratybos buvo paįvairintos prozos bei peozijos ištraukomis, įscenizavimais, 3 dimensijų iliustravimais ir pan.

Po dr. Pikūno paskaitos kun. Jonas pradėjo savo temą: "Kultūra ir civilizacija".

Žmogus seniai jautė, kad jis susideda iš medžiagos ir dvasios. Pradėjo aiškintis skirtumus. Bestebėdamas suvokė tris laiko dalis: praeitį, dabartį ir ateitį. Pastebėjo, kad dvasioje gali jas visas tris sujungti į vieną. Tai vadinsim amžinybe. Pradėjo žmogus mąstyti apie amžinybę, iš ko ir kilo kultas — religinių apeigų sistema. Žmogus bandydamas pasiekt ką nors aukštesnio, ugdydamas harmoniją ir savęs pilnatvę — sukūrė kultūrą. Kultūra

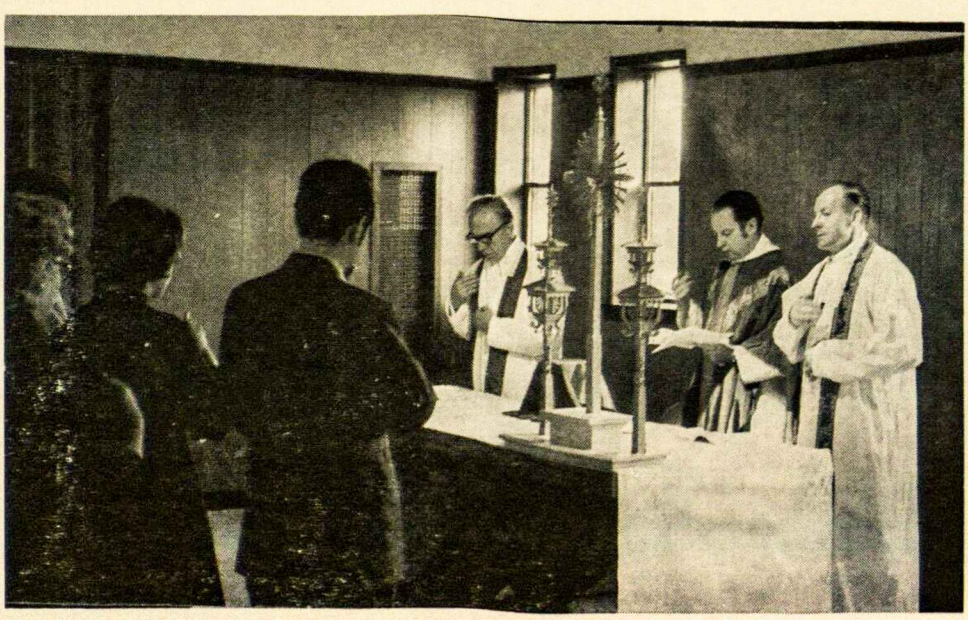

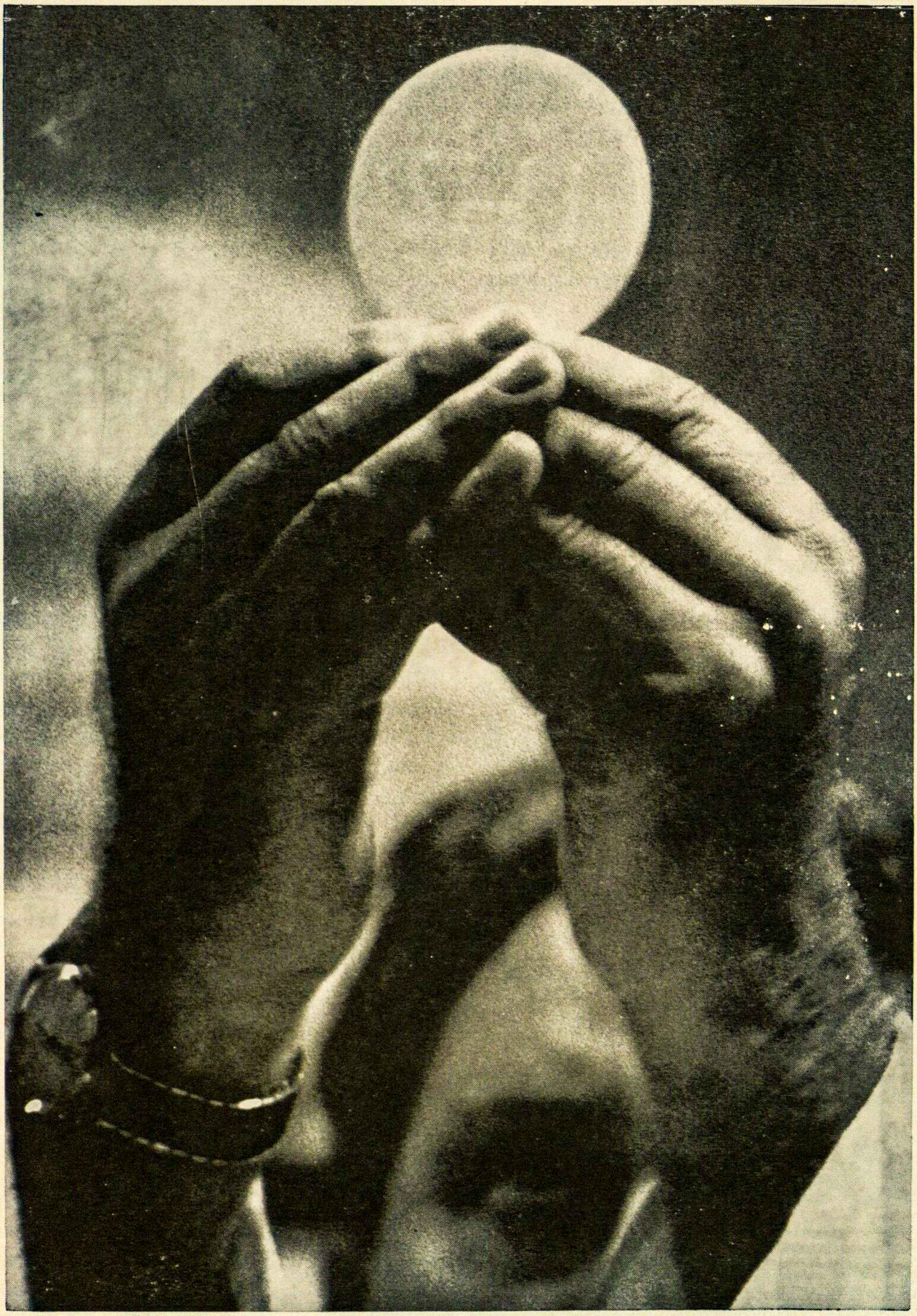

16

apima tris dalykus: galvojimo būdą, vertybių pajutimą ir elgesį. Religija yra kultūros šaltinis. Esminė kultūros šaknis yra etikoje. Kai ji nulūžta — kultūra smunka. Etinis gyvenimas įkvepia žmogui norą tarnauti gyvenimui ir pasauliui.

Kultivacija skiriasi nuo kultūros. Kultivuotas žmogus nebūtinai būna kultūringas: jis atlieka pareigas, nes jis taip išauklėtas — turi gerų įpročių. Iš kitos pusės žiūrint, kultūringas žmogus nebūtinai yra kultivuotas. Kultūros žmonės linkę į tiesos pažinimą. Jų pareigos atliekamos dėka vidinio įkvėpimo. O kultivuotas žmogus gali būti vidiniai tuščias.

Kalbant apie kultūrą, iškyla ir žodis civilizacija. Tai dirbtinė, sudaiktinta, išorinė kultūra: techniška, mechaniška. Ji daugiau domisi kiekybinėmis vertybėmis. Civilizacijos šaltinis yra gamta, jos apvaldymas, turtai ir ekonominės sąlygos. Dabartinė civilizacija yra priėjusi iki toko taško, kad ji grąso pati save sunaikinti.

Po pietų įsigilinom į žmonijos pažangą ir jos įvairų supratimą. Norėtųsi tikėti, kad pažanga yra kilimas aukštyn, bet pavyzdžiui kaip Hitleris, Stalinas rodo, kad progresas turi ir savo atžangą. Materialinėj plotmėj esame pasiekę neįsivaizduojamų laimėjimų, bet dvasinėj, moralinėj, grožinėj srity —jei ne vietoj stovim, tai gal net žengiam atgal. A. Schweitzer, teologas, muzikas, gydytojas sako, kad filosofijos srovės kaltos dėl kultūros nuosmukio, nes jos atribojo kultūrą nuo etikos. Tik su aukštesnio tikslo atradimu tegalim atitaisyti padėtį.

Jeigu žmogus apsiriboja šiuo pasauliu, jam ateitis — absurdas. Evangelinė dvasia yra susirgdinta pasaulio materializmu, bet krikščionybė yra patvari, nes turi Kristaus įsikūnijimą ir meilę. Žmogus mylėdamas žmogų artėja prie Dievo — tai humanizmas, kuris susijungęs su krikščionybe duoda gyvenimui atsakymą. Atsiranda tikslas vedąs sudievinimo kryptin.

Paskaita pasibaigė, o klausimų begalybės. Aš ir taip esu apribota savo netobulybėmis, o dar turiu atsispirti prieš nesibaigiančias revoliucijas, biznio vergijas, nihilizmą, egoizmą, kūrybos bei kultūros nuvertinimą ir t. t. Mumyse ir aplink mus vyksta laukinė kova. Ar galėčiau atsilaikyti, jei netikėčiau meilės ir tikslo dinamika?

Vakare p. Kolyčius ir Almis Kuolas išėjo į areną su "Kovos dvasia".

Žydų filosofas M. Buber, nagrinėdamas Herm. Hesse veikalus, daro išvadą: Hesse laisvę pastatė aukščiau dvasios. Jo žmogus nori būt pats sau tiesa, pats sau viską leisti. Maištavimas laisvės ar meilės vardan, atsisakymas paklusti dvasiai yra pavojingas. Žmogus atsigręžia pats prieš save ir susinaikina. Kovodami dėl savo būties, dažnai pakelėje pametam savo idealą. Vienuolis J. Knecht yra pasakęs, "Mano tikslas yra šis: visada būti ten, kur galiu geriau tarnauti... Aš noriu tarnauti dvasiai". Dvasios aristokratas renkasi dvasines vertybes, pinigas ir galia priklauso mažiems ir negiliems. Amerikiečiai prisitaiko prie patogesnės situacijos ir vengia atviros kovos, sako J. Ellul.

Kovos dvasia yra atsispyrimo prieš dvasinį ir fizinį pavergimą dvasia. Simas Kudirka kovodamas išsižadėjo savo asmeninės laisvės. Jis atėjo savo tautai tarnaut jam suprantamu būdu. Kudirkos dvasia yra teisybės, drąsos, tikėjimo ir atlaidumo šauksmas. Istorija jį vadins herojumi.

Mūsų šauksmas už Dievą turi būt lygiai toks stiprus. Kad panaikintume ateizmą, reikia ne tik gint tikėjimą, bet ir jį liudyt, atskleidžiant jo grožį. Mūsų religija ne tik asmeninė, bet ir visuomeninė. Ji reikalauja vykdyt meilės įstatymus bendruomenėje.

Ketvirtą ir paskutinę paskaitų dieną jau aiškiai matėsi į kokį tikslą esame vedami. Dieną pradėjo Eugenijus Girdauskas tema: "Elitas ir jo misija".

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

Kiekviena valstybė, kad ir seniausiose kultūrose, turėjo išaukštintų žmonių: grafų, karo vadų ir pan., kuriuos vadindavo elitu. Jų vaikai paveldėdavo titulus, kartais visai nevertai, ir taip elitas išsigimdavo — tai kraujo aristokratai. Vėliau ėmė įsigalėt buržuazinės, liaudies, plutokratų klasės.

Nuo 19-to šimtmečio elitu pradėta vadinti kultūros ir visuomenės žmonės vadovaujančiose profesijose. Su laiku išsivystė kitas elito supratimas: elitas turi savo aukštumoje išlaikyti gyvenimo būdą ir jį perduoti kitoms kartoms. Elitas, pagal O. Gasset, yra individų grupė, išsiskirianti iš nekvalifikuotos masės. Masė — kiekybė, elitas — kokybė. Pagrindinis elito uždavinys — išlaikyt kultūros lygį ir jį kelti. Elitui, pagal T. S. Eliot, tenka ypatinga misija moralinių lūžių ir politinių sukrėtimų atveju. Mūsų elitui nekartą teko tą uždavinį įgyvendinti. Dažnai tai buvo įvykdyta ne aukštose pozicijose esančių, bet paprastų liaudies žmonių, kurie vadovavosi jautria, švelnia širdimi. Žmogus, kuris atiduoda jėgas kenčiančiai tautai ar žmogui, yra dvasios aristokratas. Jaunas žmogus labiausiai imlus angažuotis elitinei misijai. Mūsų kursai atlieka didelį darbą, leisdami asmeniui savo iniciatyva surasti save. Elitas turi įžvelgti problemas, jas išmąstyti ir veikt. Turim prieit prie masės švelnumu, kuklumu, kad jie mūsų žodžius priimtų kaip tiesą. Nesigėdykim parodyt viens kitam širdį. Dažnai tas kuris gydo — pats užsikrečia ir net žūsta. Kančia — paslapčių paslaptis. Kartais nežinoma kančia ar auka pabudina klystantį ir jis apsisprendžia už gėrį. Tik tada gelbėtojas laimi.

Čia, mielas drauge, norėčiau stabtelt. Kursai jau prie pabaigos. Atsisveikinsim su draugais ir senais metais, su klyksmu sutiksime naujus. Sekančios dienos uždaryme visi mums palinkės laimės ir sėkmės, ragins neužmiršt ir kovot. Ar tas užsidegimas pavirs į dūmus ir pelenus kaip tos malkos prieš kurias šildėmės, kai sušaldavom besivoliodami sniege? Kas bus kai neteksime to emocinio ramsčio ant kurio dabar remiamės? Žinoma, dabar nesunku, nes su tavim kovoja dar šimtas bendraminčių, bet ar tavo silpnos kojos atlaikys kai visi tie ramsčiai bus atimti, kai kitas šimtas stos prieš, o ne su tavim? Bet nenuleisk beviltiškai rankų, mielas drauge, nes tu niekad neliksi vienas. Gal kaip per miglas atsiminsi, kad kažkas tau sakė: "Jei Dievas su mumis, kas gali būt prieš mus?" (Rom. 8:31). Čia ir slypi tikslas apie kurį anksčiau tau kalbėjau ir prie kurio šią savaitę artėjom.

Po pietų susirinkom paskutiniajai p. Kolyčiaus temai: "Visa suderinti Kristaus dvasioje".

Neužtenka mums paveldėto, tradicinio, plastikinio Dievo supratimo. Kristų turim atrast. Jis turi virpėt, degti mumyse; turi tapt mūsų veiklos ir būties centru. Derinys tarp Kristaus-Dievo ir Kristaus-Žmogaus, kurį mes priimam tikėjimu, yra mūsų gairė kasdieniniame gyvenime. Jo tiesa ir meilė yra rodyklė į tobulumą. Pasiaukodami ir sekdami Jo nauju įstatymu, tegalime tapti laimingi. Jis yra pradžia ir pabaiga. Jo mokslas — prasmingas praeity, dabarty ir ateity. Visi pirklausom Jo valiai.

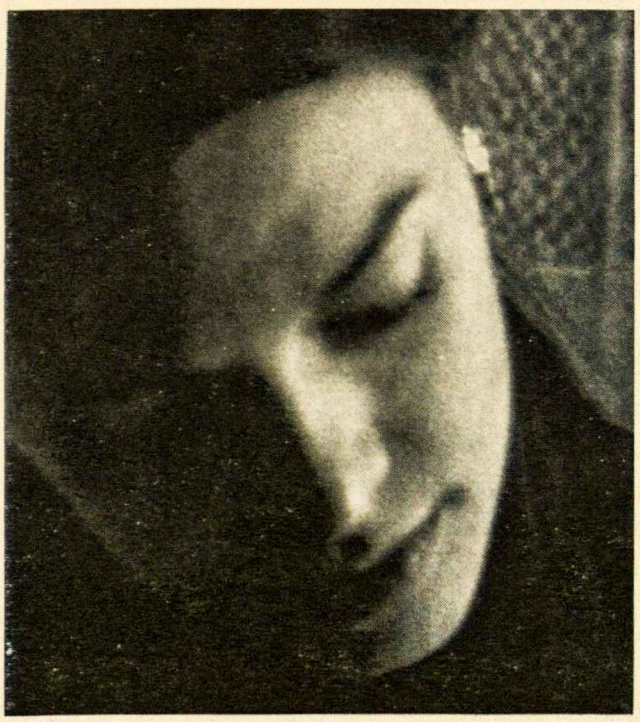

Ateitininkuose dar pasigendama konvertitinio karščio gyventi Kristumi. Esame pakelėje, ieškojime. Laukiam žiežirbos, kuri uždegtų ir nušviestų mūsų gyvenimą. Kristus įžengęs istorijon pradėjo naują erą. Tuo laiku žmonės ilgėjosi teisybės, taikos. Istorijos jėga buvo valstybės valdovas, turtai. Kristus iškėlė žmogų, tiesą ir meilę. Ne viešpatavimas, o tarnavimas yra — mūsų pašaukimas. Žmogus yra brolis žmogui, nes abiejų tėvas yra Dievas. Mes visi artėjame prie Kristaus, tik ne su vienodu ilgesniu Jam. Kristus žmonijos gyvenime — tai mūsų pilnatvė.

O ar mes savo atvirumu esame įėmę Dievą į save? (Maceina). Jei taip, tai skaitom daug apie Jo gyvenimą, kristalizuojam vidų, raunam piktžoles, nepriekaištaujam Dievui kančioje, o prisimenam nuslydimus, valios išlepimus. Surenkam kančios gėles ir įpinam į Nukryžiuotojo erškėčių vainiką. Rinktinės sielos sulaukia daug kančių, nes kuo labiau jos priartėja prie Kristaus, tuo giliau pradeda dalintis Jo likimu ir gerti iš tos taurės, iš kurios Išganytojas siūlė apaštalams gerti, (Matas 20:22).

Mes, ateitininkai, priimam Dievą į save. Džiaugsmas, juokas skardena po mielą Dainavą. Mes išskėstomis rankomis imam gyvenimo saldybę ir dėkojam. O yra už ką dėkoti: už vadovybę, kuri be priekaištų vežė rūpesčių vežimą, už mielą kun. Ylą, kuris praturtino mus, už ses. Ignę, kuri kukliai ir įžvelgiančiai mus globojo, už ponios Razgaitienės išradingumą ir už gražų vienų su kitais sugyvenimą.

O kas mums davė galią visu tuo džiaugtis? Priimkim jaunystės džiaugsmą, laimę kaip dovaną, nes, kai įimsim Dievą į save, ir metais ir dvasia praturtėsim. Kančia prisiartins arčiau ir meilės įstatymai pareikalaus daug ištvermės bei disciplinos.

Kursų sumantyojas ir paskaitininkai nusipelno didelės pagarbos, nes čia mes kasmet artinami prie didžiojo tikslo: VISA ATNAUJINTI KRISTUJE.

Su šypsena Jame,

Emilija Pakštaitė

PALIETIMAS

I

juoda naktis.
didysis tamsos slibinas
baigia mėnulį praryti;
iš baimės žvaigždės apleidžia dangų,
šiaurės pašvaistė apšviečia mane vieną,
sėdinčią prie alsuojančios jūros.

nekvieskit manęs, paslapčių vandenys!
įpulsiu į jūsų aidų šulinį
ir pražūsiu.

viena
tupiu ant drėgno smėlio
ir, nesvarstydama gilių klausimų,
verkiu.
kodėl man vienai Dievas paruošė šį
pasaulinio teatro spektaklį?
ak, nesvarbu.
nukritusios žvaigždės virpa manyje.

II

ežeras.
viduryje — puta.
aidas,
paskutinis šauksmas
kurčiai gamtai...

III

musė
nusileido ant smėlio grūdo.
stebėjosi
akmenyno didumu.

vaidota kuprevičiūtė

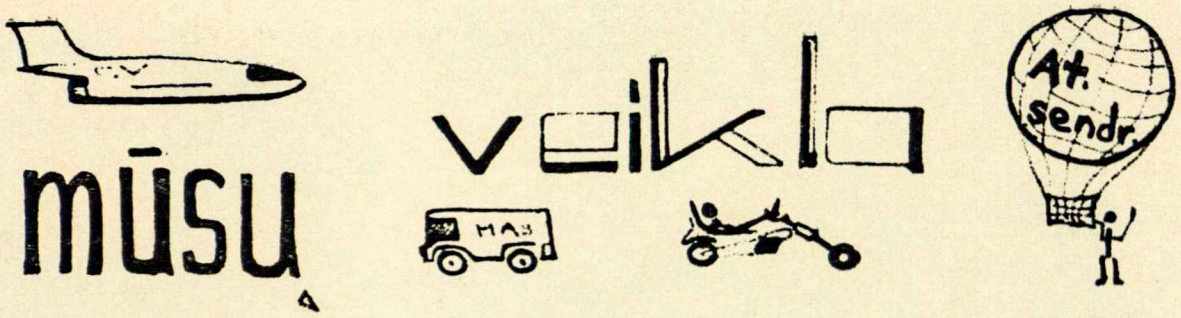

CLEVELAND, OHIO

Klevelando moksl. ateitininkų Maironio kuopos prieškalėdinis gausus suririnkimas įvyko jaukiuose ponų Mikoliūnų namuose. Nuotaika buvo šventiška. Susirinkimo pradžioje perskaitėme šv. Rašto ištrauką apie Kristaus užgimimą ir kaip pildėsi pranašystės. Mūsų mintys skrido į Judėjos žemę, kur prieš 2000 metų vyko dideli stebuklai. Po to mintimis persikėlėme į brangiąją Lietuvą. Onutė ir Živilė Kliorytės pamokė kaip Lietuvoje darydavo šiaudinukus, o Rita B. papasakojo apie kalėdinius papročius.

Po to pasvarstėme ir aptarėme studijų dienas Dainavoje, mūsų planuojamą literatūros vakarą sausio pabaigoje ir mūsų kuopos būsimas studijų dienas. Visi vienbalsiai nutarėme prieš Kūčias lankyti lietuvių namus su kalėdinėmis giesmėmis.

Kiekvienas iš susirinkusių gavo kuopos laikraščio OMEGA šių metų numerį. P. Mikoliūnienė mus skaniai pavaišino. Prieš susirinkimo pabaigą visi gavome dovanų ir vieni kitiems palinkėję džiaugsmo bei laimės šventėse, išsiskirstėme.

R. Balytė

DETROIT, MICH.

Detroito Karaliaus Mindaugo moksl. ateitininkų kuopos pirmas 1972 m. susirinkimas įvyko sekmadienį, sausio 16 d., pas p. p. Pikūnus. Susirinkimas prasidėjo malda. Žiemos kursų Dainavoje dalyviai —Kristina Pikūnaitė, Audra Kasputytė, Saulius Petrulis, Kristina Mičiūnaitė, Paulius Kuras, Saulius Jankauskas, Rusnė Baltrušaitytė, Vida Skiotytė, Kęstutis Smalinskas ir Viktoras Nakas — davė pranešimus apie kiekvienos kursų dienos tvarką, paskaitas ir paskaitininkus.

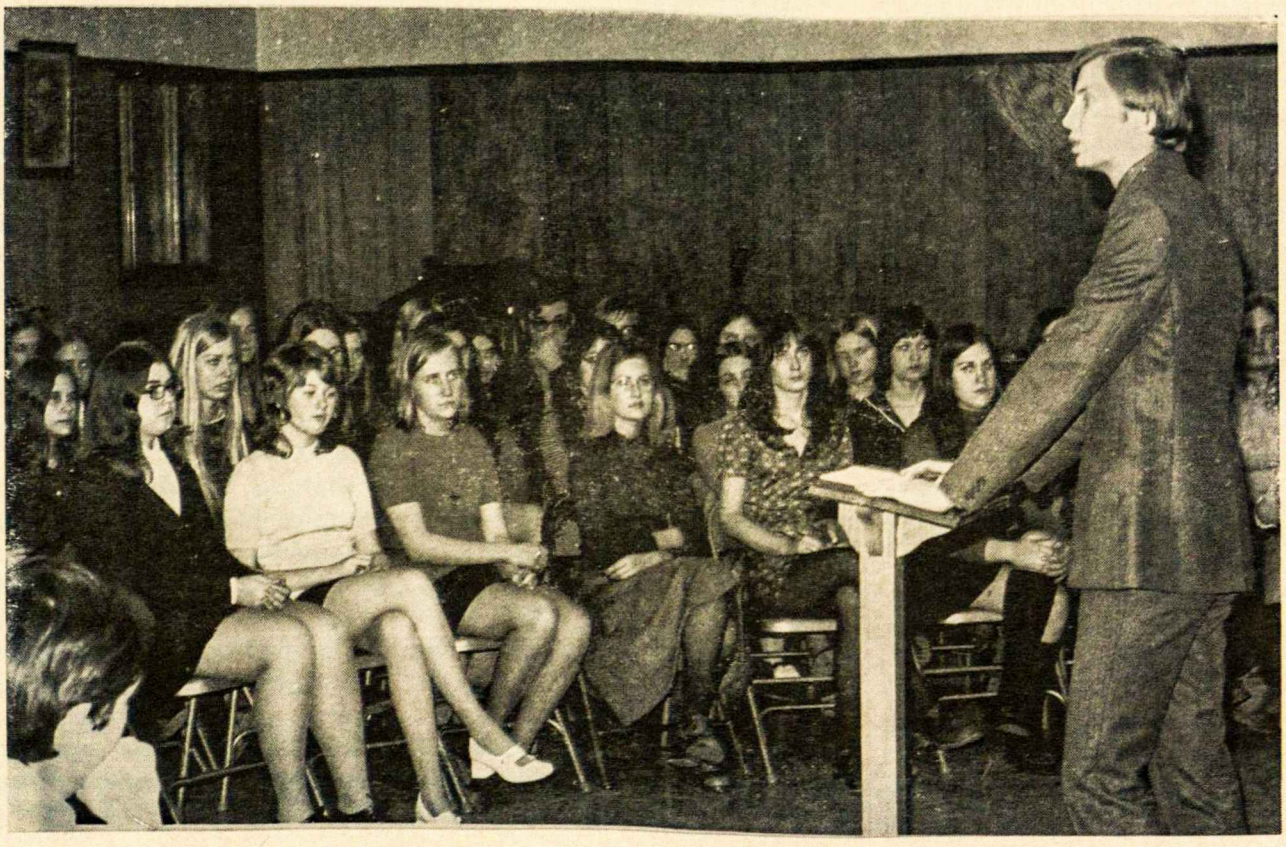

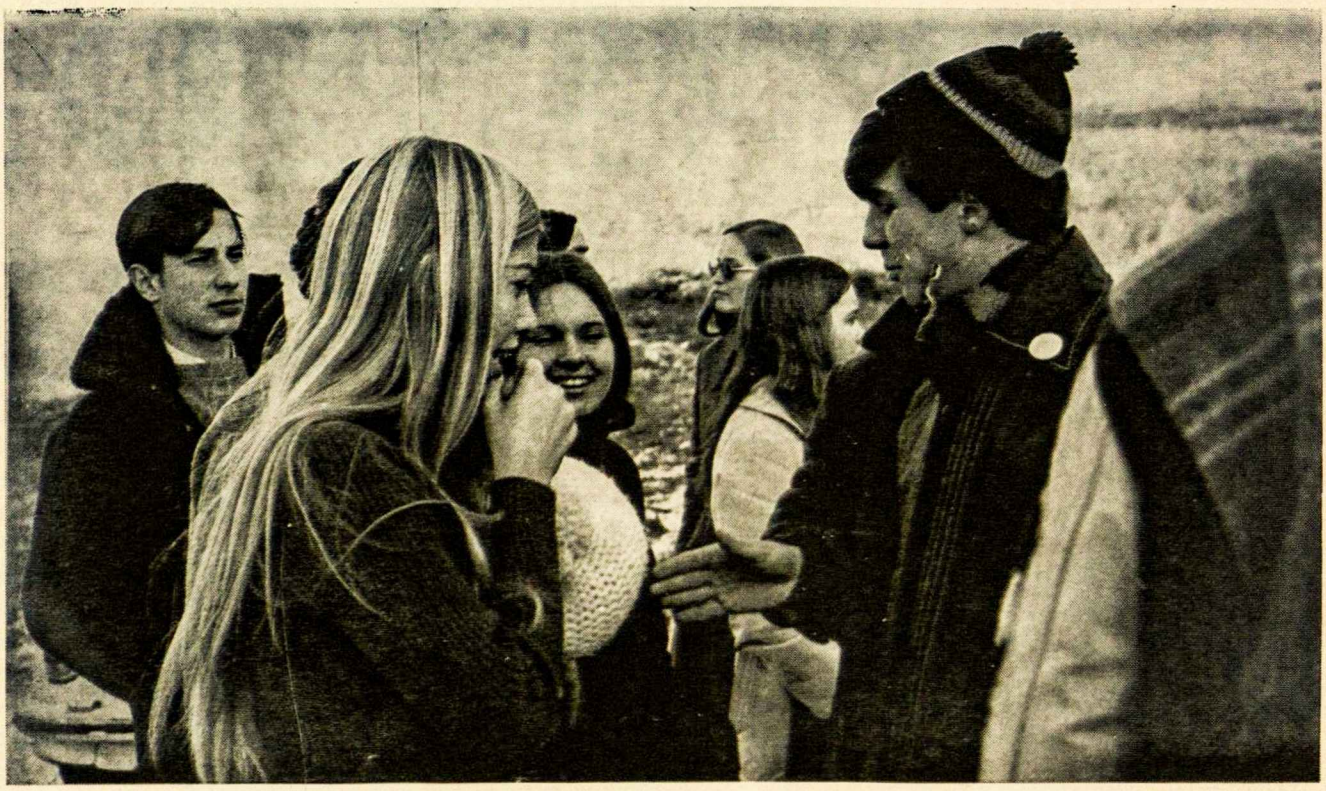

Po pranešimų, kuopa buvo paskirstyta į diskusijų būrelius ir aiškinosi mintis, kurios buvo iškeltos per žiemos kursus. Kai kurios diskutuotos temos buvo: Ar žmogus turi gyventi dabartyje žiūrėdamas daugiau į visą pasaulį ar į save? Kodėl svarbu ateitis? Ar mes save daugiau taikom prie Dievo ar Dievą prie savęs?

Susirinkimo linksmoji dalis buvo fuksų vakaras. Susirinkimas buvo užbaigtas malda.

Rasa Žemaitytė

DAINAVA

Studentų ateitininkų ideologiniai kursai įvyko Dainavos stovyklavietėje gruodžio 18-22 dienomis. Kursus rengė naujoji sąjungos valdyba vadovaujama studentės Jūratės Jasaitytės. Dalyvavo apie 30 narių. Komendantavo stud. Saulius Girnius, o kapelionavo sąjungos dvasios vadas kunigas Gediminas Kijauskas SJ. Pagrindinė kursų tema buvo apie tautiškumo principą. Paskaitas skaitė: prof. dr. Justinas Pikūnas, dr. Romualdas Kriaučiūnas, kun. Gediminas Kijauskas SJ, Vaclovas Kleiza, dr. Povilas Žumbakis, stud. Vytas Narutis ir stud. Laima Nainytė. Kursai labai puikiai pavyko.

Moksleivių ateitininkų ideologiniai kursai įvyko Dainavos stovykalvietėje gruodžio 26 - sausio 1 d. Kun. Ylos paruoštų kursų "ateities dvasia" įvairias temas dėstė: prof. dr. Justinas Pikūnas, kun. dr. Pranas Gaida, Eligijus Sužiedėlis, ses. Ignė Marijošiūtė, Vincas Kolyčius, Almis Kuolas, Eugenijus Girdauskas ir kun. Jonas Staškevičius. Dalyvavo apie 90 narių. Kursų komendantu buvo sąjungos pirmininkas Eugenijus Girdauskas, o kapelionu — sąjungos dvasios vadas kun. Jonas Staškevičius. (Daugiau žiūr. 12 p.).

IDEOLOGINIAI KURSAI KALIFORNIJOJE

Padėkos dienos savaitgalį (lapkričio 25-28 d. d.) Big Bear kalnuose įvyko Los Angeles moksleivių ateitininkų ideologiniai kursai. Dalyvavo penkiolika kursantų, o jiems vadovavo iš Čikagos atvykęs Ateitininkų Federacijos Tarybos pirmininkas kun. Gediminas Kijauskas S. J. Kursantų tarpe turėjome dvi viešnias — neateitininkes.

Stovyklavietė buvo 6000 pėdų aukščio kalnuose, tačiau ir čia jautėmės arčiau civilizacijos negu Dainavoje, nes buvome apsupti namais ir vilomis. Didelį įspūdį darė puikūs pušynai, o sniego tebuvo tik pietinėse atšlaitėse.

Kursų pagrindinė tema: ateitininkas dabartiniame gyvenime. Ir į tą gyvenimą žvelgėme penkių ateitininkų principų požiūriu. Per tris kursų dienas išnagrinėjome šias temas: "Ateitininkas kasdieniniame gyvenime", "Ateitininkas šių dienų moralinių problemų akivazidoje", "Ateitininkas religinių problemų akivaizdoje", "Ateitininkas tautinių problemų akivaizdoje", "Televizijos ir spaudos poveikis į mus".

Nuo pirmos dienos programa buvo intensyvi. Nagrinėjamos temos — labai įdomios ir gyvenimiškos, paskaitos — (bent pirmą dieną) kiek ilgokos. Antrą ir trečią dieną kursų vadovas pa-

skaitas trumpino ir jų formą keitė. Po penkiolikos minučių teoretinio dėstymo pereidavome prie diskusijų ir paskui vėl grįždavome prie paskaitos. Paskaitai pasibaigus, pateiktas mintis diskutuodavome ir išvadas darydavome pasiskirstę į būrelius. Po to susirinkę dar padiskutuodavome kartu. Beto mintis vaizduodavome bei spalvomis ryškindavome ant popieriaus lapų arba, iš žurnalų surinktais vaizdais, kūrėme mozaikas.Todėl patys kursai nebuvo vien sausas protinis kalimas, o savos rūšies pergyvenimas, kurį vien žodžiais sunku nusakyti.

Kasdien turėdavome šv. Mišias su trumpais, gražiais kapeliono pamokslais, savo parašytomis maldomis ir parinktomis giesmėmis.

Kaip ir visose stovyklose, taip ir pas mus buvo linksmų ir rimtų įvykių. Gal pats rimčiausias buvo tai, kad paskutinę kursų

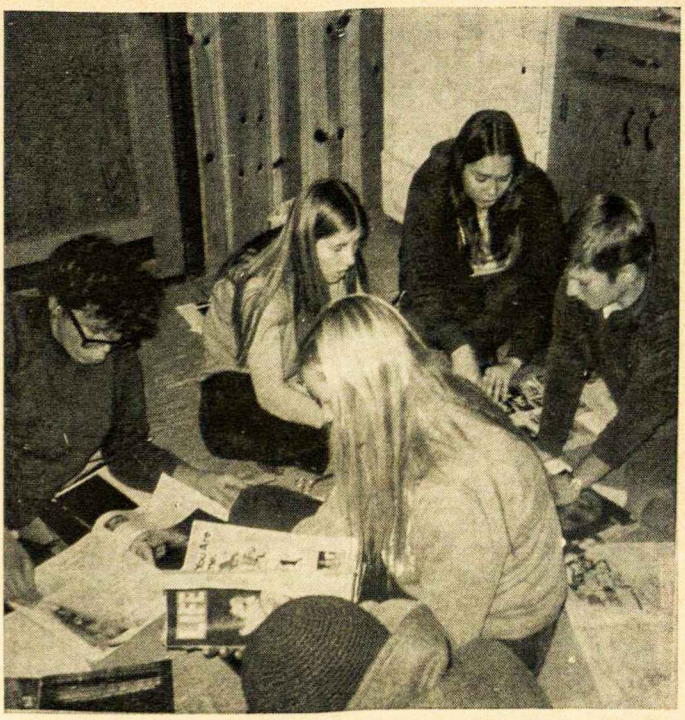

Los Angeles moksl. at-kų žiemos kursuose žurnalo iškarpomis vaizduojame nagrinėjamą temą: L. Kojelis, D. Araitė, R. Arbaitė, R. Kojelytė, R. Radas.

Los Angeles moksl. at-kų žiemos kursų dalyviai 6000 pėdų aukštyje.

dieną vienas trečdalis visų kursantų apsirgo. Tad stovyklą teko paskubomis be jokių formaulumų užbaigti.

Mažom kuopom, kaip mūsų, ideologinius kursus suorganizuoti nėra lengva. Todėl savo patyrimu norėtume pasidalinti su kitais ir pasiūlyti keletą patarimų:

1. Reikia turėti tam tikrą skaičių kursantų, kurie norėtų rimtai dirbti Jei didesnė dalis atvyksta tik pastovyklauti, tai kursai nepasiseks. Geriau tada jų ir neorganizuoti. Tuo atveju geriau turėti žiemos stovyklą.

Geriausi kursų rezultatai, kai visi noriai dirba.Todėl prieš kursų organizavimą valdyba su globėjais tą klausimą iš anksto turi gerai apsvarstyti. Kursantai svečių teisėmis kviestini ir neateitininkai, tačiau ne visi norintieji priimtini.

2. Į ideologinius kursus tinka ir trylikmečiai, kurie su ateitininkų ideologija jau yra susipažinę. Mūsų kursuose jaunesnieji pozityviai prisidėjo.

3. Kursavietė turėtų būti kiek galima daugiau izoliuota. Arti esančios krautuvės drumsčia darbo nuotaiką ir tvarką.

4. Reikia laikytis protingai griežtos tvarkos nuo kursų atidarymo iki uždarymo. Mažose grupėse esančios artimos draugės ir artimi draugai labai greitai gali darbo nuotaiką sudrumsti.

Mūsų eksperimentas Kalifornijoje parodė, kad ir mažos kuopos kursus gali suorganizuoti, ir juose galima daug ką išmokti. Siūlome ir kitoms mažoms kuopoms šioje srityje parodyti iniciatyvos.

Linas Kojelis

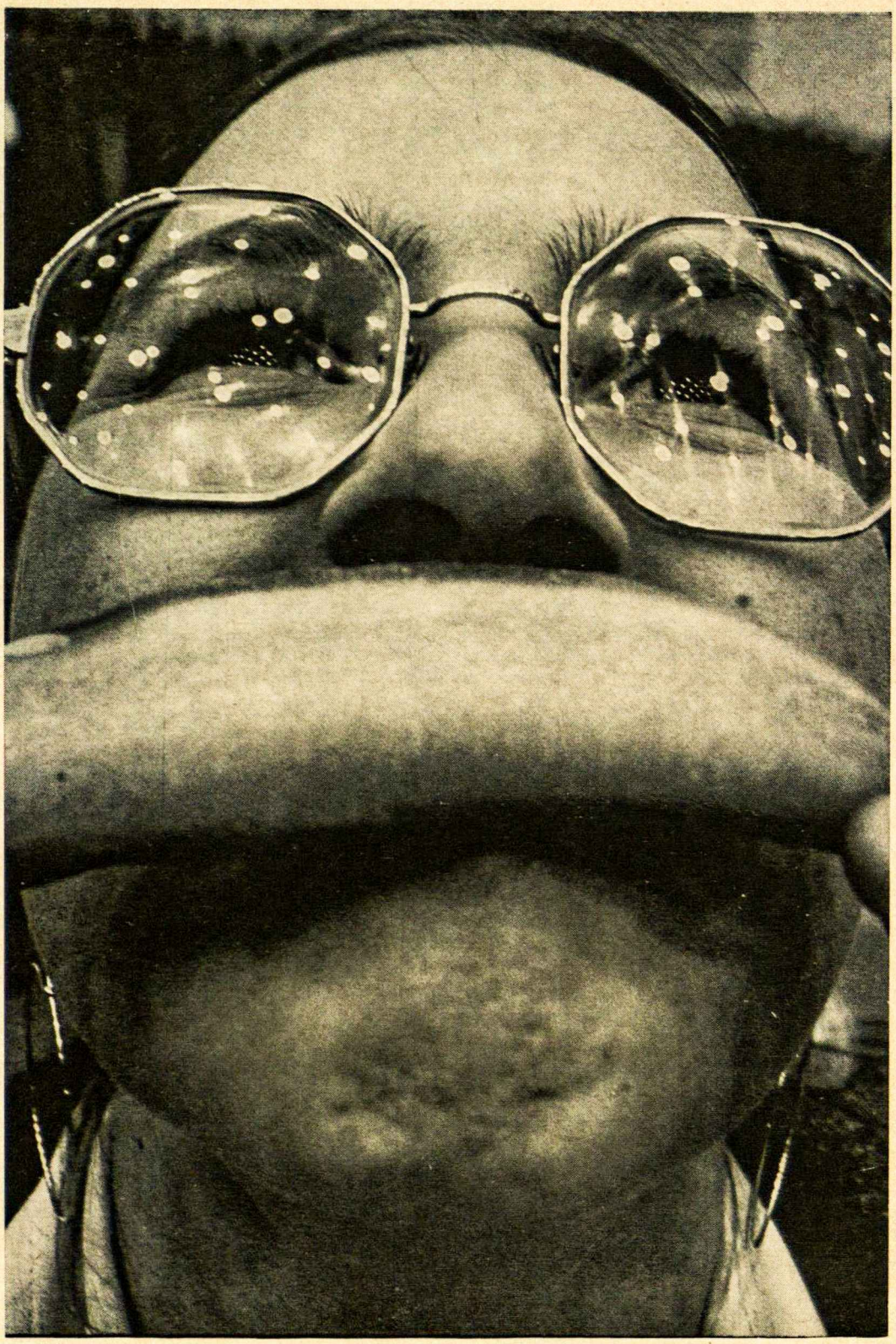

KREIVOS ŽVILGSNIS

* * *

Berniukas, liūdnai žiūrėdamas į šuniuką, sako:

— Mano mama man niekad neįgis tokio šuniuko...

— Gal naudoji neteisingą strategiją? — teiraujasi draugas.

— Kokią strategiją?

— Neprašyk šuniuko. Prašyk broliuko! Tada tikrai gausi šuniuką.

* * *

Trijų metų Tomukui viskas būdavo labai įdomu ir, kai tik kas atsitikdavo, jis klausdavo "kodėl". Tėvams nusibodo visą laiką aiškinti, todėl sumanė išsisukinėti su trumpu atsakymu: "Nes taip turi būti".

Vieną dieną, Tomukui nusikaltus, mama paklausė:

— Tomuk, kodėl aš tave vis turiu barti?

— Nes taip turi būti! — nedelsdamas atsakė Tomukas.

* * *

Kajetonas Ubaldas skambina namo žmonai pranešdamas, kad yra laimėjęs du bilietus į teatrą.

— Kaip puiku! — sušunka pradžiugusi žmona, — Aš einu pasipuošti.

— Taip, paskubėk, — pritaria vyras, — spektaklis rytoj vakare!

* * *

Seniai, labai seniai, gyveno turtingas bajoras, kuris turėjo keturius sūnus. Vieną dieną jis pasikvietė juos pietums. Visiems susėdus prie stalo, jis prabilo:

— Aš jau senas ir man liūdna, kad neturiu anūkų. Rytoj surašysiu testamentą, palikdamas $50,000 bonų tam, kuris pirmutinis man parūpins anūką. O dabar, prieš valgymą sukalbėkime maldą...

Jis palenkė galvą ir sukalbėjo trumpą maldelę. Pakėlęs galvą žiūri, kad visi jo sūnūs dingę...

CIVILIZUOTOS KOVOS DVASIA

Pilypas von Kanapės

Visi žinome, kad kovos dvasios yra įvairių rūšių: vienos koncentruojasi apie vidurį, o kitos — eina į kraštutinumus. Kitais žodžiais tariant: vienų koncentracija daugiau krypsta į pilvo perdūrimą, o kitų — į kojų bei rankų piaustymą.

Piaustymas, tačiau, yra necivilizuotas veiksmas, o jei ir civilizuotas — tai labai žemos kultūros, kuri tuo atveju vadintina tuščiavidure arba be vidurių. O jei be vidurių, tai kam tada durti pilvą? Toks veiksmas lygintinas su žmogum, kuris išeina pasivaikščioti nežinomam kaime naktie metu. Be niekeno pagalbos jis tada gali savo akis kokiam nors krūme visai nekultūringai išsibadyti, nors gal ir civilizuotai, nes tikriausiai kur nors netoli civilizacijos paminklų: tvarto ar kiaulidės, pagal lietuvišką posakį: "jei kap kiaulė lipsi — žabalas paliksi".

Tačiau kovingai nusiteikęs jaunuolis gali ne tiktai prasmingai kovoti už vertybes, bet ir jas panaudoti kaip kiaulė panaudoja pupas arba Kruščiovas batą Jungtinėse Tautose. O toks taktiškai kovingas nusiteikimas automatiškai veda į aštriai

---

*) Paskaita skaityta moksl. at-kų žiemos kursuose Dainavoje.

kvepiančių be batų kojų pristatymą, kuris vadinamas smirdėjimu.

Smarvė, anot "Avon" kompanijos, gali būti įvairių rūšių, nors nevisas civilizuotas žmogus panaudoja arba, kaip šeškas sako: "Darau ką galiu, kovodamas už savo egzistencinę prasmę".

Kova visgi tampa nelygi, kai susiduria blusa su drambliu ir nutaria suktinį šokti iš artimo meilės.

Savaime suprantama, kad blusa greitai užstoja drambliui ant kojos, o jis — ant blusos. Kitais žodžiais sakant, šokinėja kaip dramblys... Šokiunėjimas aiškiai išreiškia dramblio kultūringumą, nes visos kultūringos tautos turi tautinius šokius. Visdėlto, nors tautiniai šokiai pasižymi kultūringumu, klausimas kyla "kieto akmens", t. y. "hard rock" muzikos bei šokių kultūra. Tiesa, apie jos garbintojus atsiliepiama esą "šoka kaip drambliai". Patys "kieto akmens" garbintojai dainuodami nekartą išsireiškia: "Dunda žemė po mūs kojom". O visi žinom, kad dundėjimų gali būti įvairių: kultūringų ir nekultūringų. Griaustinio dundėjimas aiškiai yra nekultūringas, nes atliekamas jėgos be proto, nors lietuviai ir priešingai tvirtino garbindami Perkūną. Ar "kieto akmens" garbintojai turi protą — neaišku. Kaip ten bebūtų, jų dundėjimas, jei ir nekultūringas, vistiek išreiškia jaunystės dvasios civilizaciją, arba, geriau pasakius, civilizuotą kovą, kuri vykdoma ne plikomis rankomis, o instrumentais. Instrumentas gi savaime liudija, jei ne savininko, tai bent kūrėjo kultūrą, kuri instrumento paverčiama į kovą už laisvę arba už tuos idealus, kurie yra virš žemės, kaip pav. obuoliai, kriaušės ir pan.

Nors žinome, kad kriaušės ir obuoliai yra skirtingos vertybės, nes ne ant to paties medžio auga, ne tomis pačiomis egzistencinėmis šaknimis naudojasi ir ne ant tos pačios šakos kabo, visdėlto atrodo, kad beždžionių atveju ta taisyklė negalioja, nes ir juoda ir balta beždžionė kartais kabo ant tos pačios šakos. Kas ir patvirtina taisyklę: "Jei baltas kaip drobė kabėsi — juodą regėsi". O juodo regėjimas simbolizuoja tamsą arba aklumą, kuris išreiškiamas posakiu: "kaip aklai vištai grūdas". Visi žinome, kad grūdas — kam jis betektų — vistiek esmėje lieka grūdas ir stengiasi išdygti net ir prarytas vištos pilve. Todėl visiems patartina neryti saulėgrąžos sėklų, kad jos nepradėtų dygti ten kur nereikia. Beto rijimas kartais gali tapti apsirijimu, o apsirijimas yra nemoralus veiksmas, neatitinkąs etikos reikalavimų ir todėl nekultūringas, nors pati kova už maistą gali būti ir kultūringa, nes daug kultūringiau, kai žmogaus pilvas triukšmo nekelia, o tik jo civilizuota ir soti dvasia kovoja su raudonais ir juodais kipšiukais, nes balti vadinami angeliukais ir juos vistiek sunku baltam danguje įžiūrėti.

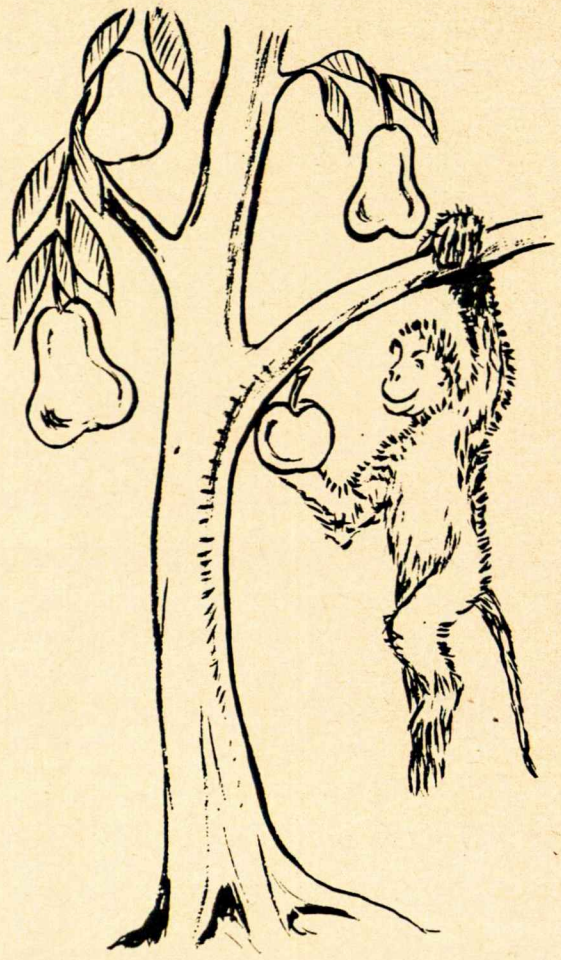

KALBOS SKILTIS

VEDA LEONAS DAMBRIŪNAS

PATIKRINKME SAVO MOKĖJIMĄ

Be abejo, mes visi žinome daug lietuviškų žodžių. Bet daug jų mums dar ir trūksta, ypač tokių, kurie reiškia ne konkrečius daiktus, o abstrakčius dalykus, kaip pavyzdžiui, **reikšmė, ištvermė, sąlyga, galimybė** ir kt. Pabandykite išversti sekančius žodžius į anglų kalbą, nurodydami pagrindinę reikšmę ir nežiūrėdami į žodynus. Išmokite tuos žodžius vartoti iki sekančio **Ateities** numerio pasirodymo.

Vertinkite savo mokėjimą tokiu būdu: Nuo 30 iki 25 gerai išverstų žodžių — **labai gerai**.

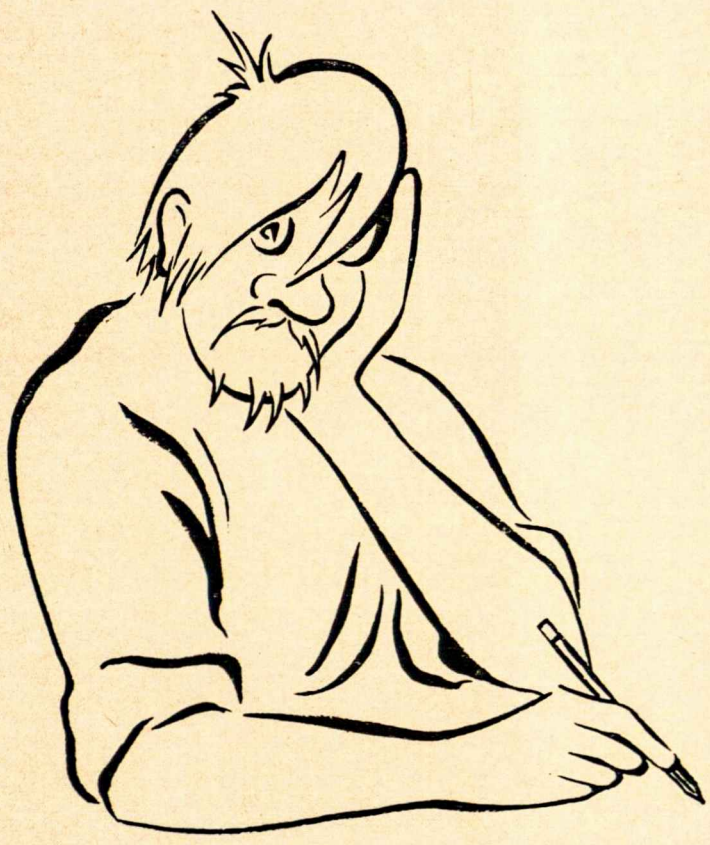

Nuo 25 iki 20 gerai išverstų žodžių — **gerai.**

Nuo 20 iki 15 gerai išverstų žodžių — **patenkinamai.**

laisvė
sėkmė
nesėkmė
pasekmė
sutarimas
nutarimas
susipratimas
nesusipratimas
nusistatymas
pranešimas
patyrimas
priežastis
sąlyga
įtaka
vienybė
atsakomybė
kantrybė
kilmė
malonė
užuojauta
turinys
pasiekti
nuveikti
valdyti
valdžia
valstybė
tauta
veikla
nuoseklus
nusivylęs

Atsakymai ..... 30 puslapy.

Vertimas žodžių surašytas tokia pat eile, kaip ir lietuviški žodžiai:

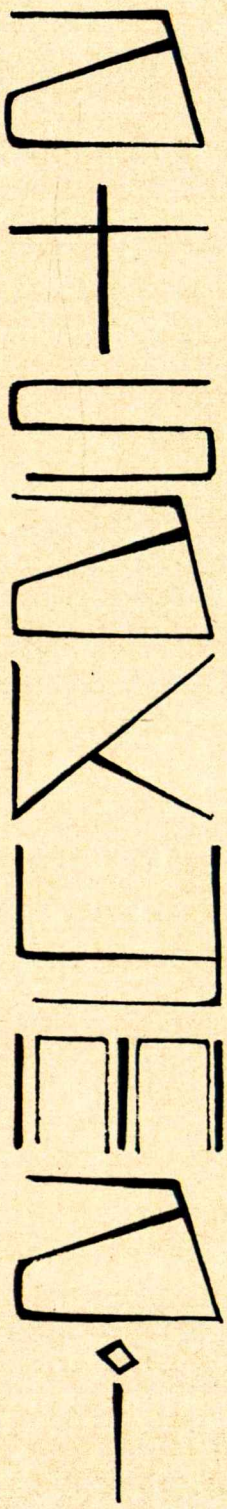

freedom
success
failure
consequence
agreement
decision
understanding
misunderstanding
attitude
report
experience
cause, reason
condition
influence
unity
responsibility
patience
origin, descent
grace
sympathy
contents
achieve
accomplish
govern
government
state, nation
nation
activity
consistent, consquent
disapointed

Nuoširdžiai dėkojam

Dr. Algiui Norvilui
ir jo kolektyvui iki
šiol redagavusiems ATEITĮ!

MAS CV

ALp(LKA)1786
1972, Nr.1

90, 725, 326